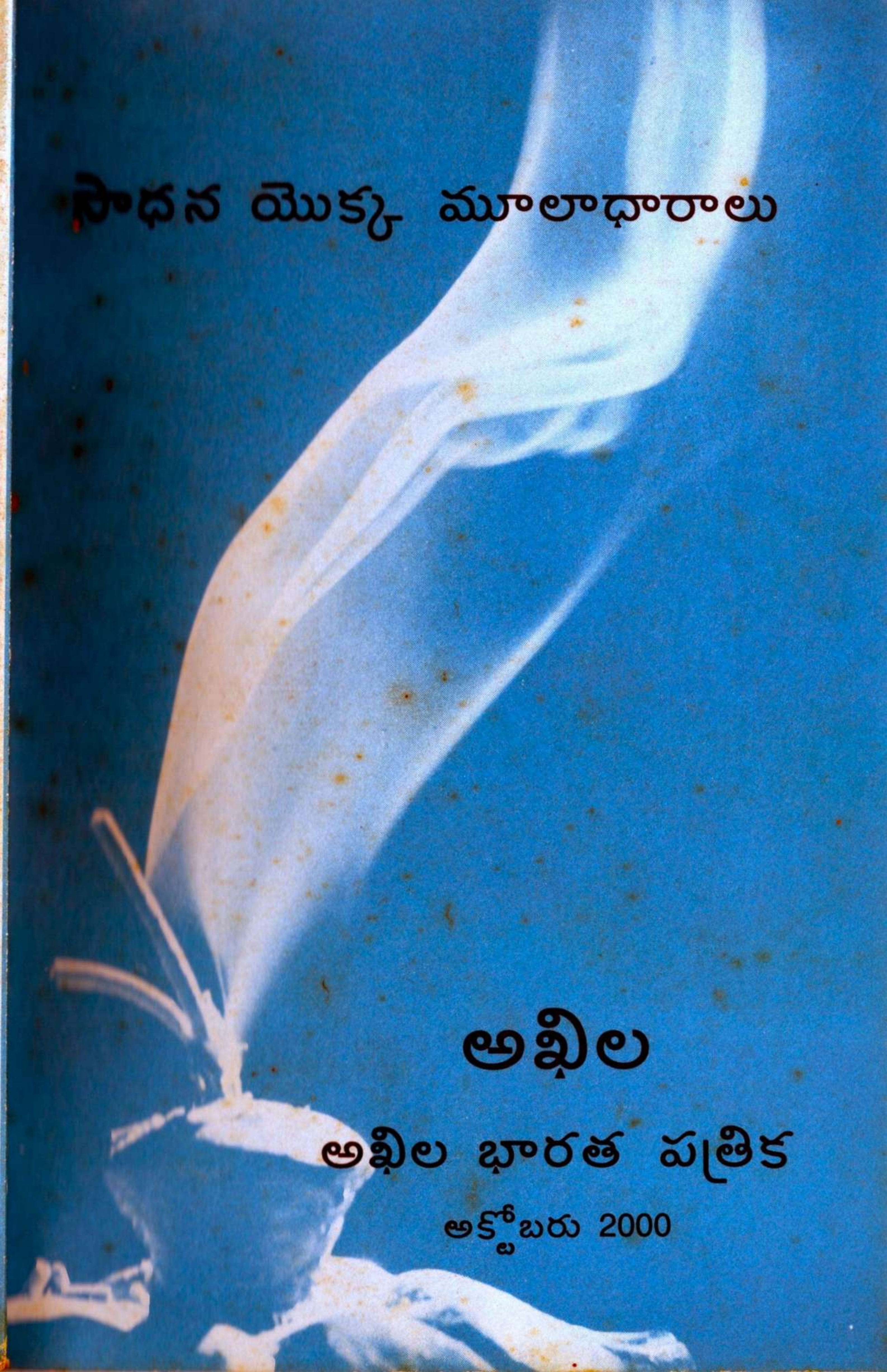

సాధన యొక్క మూలాధారాలు

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

అక్టోబరు 2000

సాధన యొక్క మూలాధారాలు

శ్రీమాతారవింద ప్రవచనములు

విభాగము I

సాధనకు అవసరమైన మూడు ప్రధాన సూత్రాలు

విభాగము II

సాధనకు అవసరమైన ఐదు ఆంతర్గుణాలు

ఇతర వ్యాసాలు

మీకిది తెలుసా

నిన్ను నీవు భగవంతునికి ఎంత గాఢంగా సమర్పించుకుంటే అంత గాఢంగా ఆయన నీ అనుభవంలోకి వస్తాడు. ఇది ఊరికే మనస్సుకి అనిపించటమో లేక స్ఫురించటమో కాదు. అది చాలా ప్రత్యక్షమైన సాక్షాదానుభూతి. నిన్ను నీవు ఎంత ఎక్కువగా ఇచ్చుకుంటే అంత ఎక్కువగా ఆయన నీతోటి వుంటాడు. అన్ని సమయములలోను నీతోటే ఉంటాడు. నీ పనులన్నిటిలోను, నీ జీవితంలో ఎటుపక్క చూసినా ఆయనే. నీ మనసులో ఆయన నిత్యం కదులుతూనే ఉంటాడు. అందుకని నీ ప్రశ్నలన్నింటికీ వెంటనే జవాబు వస్తుంది. దేవుడు నిర్విరామంగా నీతోటే ఉంటాడు. నువ్వు నడుస్తే ఆయన నీతోటే నడుస్తాడు. నువ్వు నిద్రపోతే ఆయన కూడా నీతోటి నిద్రపోతాడు. నువ్వన్నం తింటే ఆయనకూడా నీతో అన్నం తింటాడు. నువ్వు ఆలోచించే విషయాల్ని గురించి ఆయన కూడా ఆలోచిస్తాడు. నువ్వు ప్రేమించినట్లయితే ఆయన కూడా ప్రేమిస్తాడు. కాని ఆ స్థాయికి చేరేందుకు చాలా సాధన చేయాలి. నిన్ను నీవు సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవాలి. ఆపాద మస్తకం ఏమాత్రం వెలితిగాని ఏవిధమైన సంకోచముగాని లేకుండా జరగాలి. నీకని దేనిని మిగుల్చుకోరాదు. దాపరికం పనికిరాదు.

ఏ విషయమైనా సరే, ఎంత చిన్న విషయమైనా సరే, దానిని గురించి నిర్లక్ష్యం పనికిరాదు. ఎందుకని? నీకు కావలసింది నూటికి నూరుపాళ్ల సంతోషం కనుక. నువ్వు *దైవానికి సమర్పించిన విషయములన్నీ సంతోషంగా పరిణమిస్తాయి. సమర్పించని విషయములు పరిణమించవు.* ఆ మేరకు సంతోషానికి అవకాశాన్ని పోగొట్టుకుంటున్నావన మాట. దేవుడు నీకు కలిగించవలసిన సంతోషాన్ని వృధాపరుస్తున్నావన మాట. ఆయన నీ చెంతకు రాబోవు మార్గంలో గోడలు కడుతున్నావన మాట. నీకు ఆయన నీవద్ద వున్నట్లు తోచదు. నీవాయనకు చెందవు. నీ అల్పమైన కోరికలు, నీకు ప్రియమైన మనుమలు నీ మనస్సులో తారాడుతున్నంత కాలం నీవు దైవానికి చెందే ప్రశ్నే లేదు. నీ ఆలోచ

నలు, నీ సంవేదనలు, నీ కార్యములు, ఆవేశాలు ఇవన్నీ నిన్ను నీవు దైవానికి ఇచ్చుకోకుండా అడ్డుపడతాయి. ఈ వందలాది విషయాలను అంటిపెట్టుకున్నంత కాలం నీవు దైవసాన్నిధ్యాన్ని పొందలేవు. ఇవన్నీ నీకు దైవానికి మధ్య గోడలు కావా? అటులగాక *నీవాయనకు సర్వాంగీణంగా సమర్పించుకున్నావనుకో. నీకంటూ దేనినీ అట్టే పెట్టుకోలేదనుకో. ఇక ఆయన నిన్ను ఒక్క నిముసమైనా వదలడు. నువ్వు ఏం చేసినా ఏం తలచినా ఏ అనుభూతి పొందినా నిరంతరం ఆయన నీవాడే.*

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహ శాస్త్రి

ఈ సాధనకు ముఖ్యంగా కావలసినది బాహ్యాంభ్యంతరాలలో, దైవానికి, తత్స్వరూపుడైన గురువునకు, శరణాగతి కావడం. ధ్యానము, ఏకాగ్రత, సేవ, కర్మ – ఇలాంటివన్నీ మనకంటే అతీతమైన శక్తి యొక్క పాదాల దగ్గరకు చేరుకోవడానికి ఉపకరించే సాధనాలు లేదా సత్యసోపానాలు. *జగజ్జనని ప్రతి క్షణము ప్రయాణంలో చేయూతనిస్తూ నీకు మార్గంలో కరదీపికగా సహాయపడుతుంది.* ఆ తల్లి దయ నీ అవసరం కొద్దీ నీ స్వభావాని కనుగుణంగా దానంతటది వెల్లివిరుస్తుంది. ఎక్కడ నీకు ఆ తల్లి దయ అవసర మనిపిస్తుందో అక్కడ ఆమె శక్తి నీ కష్టసాధ్యమైన ప్రయాణాన్ని సులభసాధ్యంగా పరిణమింపజేస్తుంది. అప్పుడా మార్గము ఒక వసంతఋతు సౌందర్యాన్ని భాసింపజేస్తుంది. *ఆ తల్లి ప్రేమ, శాంతి, జ్ఞానము, చైతన్యములను సాధకుని యొక్క చేతికి అందేటంత దూరంలో నిక్షేపిస్తుంది.*

*

దివ్యకారుణ్యము, దివ్యశక్తి సర్వాన్ని కరతలామలకం చేస్తుంది. కాని దీనికి కావలసిన దొక్కటే. సాధకునిలో దాన్ని స్వీకరించే పరిపూర్ణమైన అంగీకారం. సాధన యొక్క పరమార్థమంతా ఈ పరిపూర్ణ అంగీకార సమర్పణమే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

సాధన యొక్క మూలాంశాలు

ఈ ప్రపంచంలో జరిగే సర్వకార్యములను వెనుక నుండి దేవుడే తన 'శక్తి'[1] (దేవి) ద్వారా నిర్వహిస్తాడు – కాని యోగమాయచే కప్పబడి జీవుని యొక్క అహంకారప్రకృతి ద్వారా నడిపిస్తాడు.

యోగంలోకూడా అంతే. సాధకుడు సాధనకూడ ఆయనే. ఆయన శక్తియే (దేవి) సాధకుని మీద తన వెలుగును, శక్తిని, జ్ఞానాన్ని, చేతనానందములను వర్షింప చేయగా సాధన కొనసాగుతుంది. అయితే అపరప్రకృతి రాణిస్తున్నంతవరకు మానవ ప్రయత్నం తప్పనిసరి.

ఈ ప్రయత్నం ఆకాంక్ష, నిరాకరణ, ఆత్మ సమర్పణ అనే మూడు విధాలుగా వుంటుంది.

శ్రీఅరవిందులు

ఆకాంక్ష లేక అభీప్స[2] (Aspiration)

మానవస్థాయి నుండి మరొక ఉన్నతస్థాయికి ఎదిగే ప్రయత్నమే యోగము. సాధారణ జీవితము మానవునికి తృప్తి నివ్వదు. మనస్సుకు పైన ఉన్న భూమికలద్వారానే అటువంటి తృప్తి లభిస్తుంది. మానవుడు ఆ భూమికలను కాంక్షిస్తాడు. వాటి కోసం తహతహలాడుతాడు. సంవేదన చెందుతాడు – దాని పేరే ఆకాంక్ష లేక అభీప్స. అది మనిషి హృదయాంతరాలలో అంకురిస్తుంది. అక్కడి నుంచి పైకి వచ్చి మనిషిలో సర్వత్రా వ్యాపిస్తుంది. ఈ పిలుపుకు పైనుంచి జవాబు వస్తుంది. అప్పుడు పైనుంచి దిగి వచ్చిన శక్తులు మనిషిని ప్రేరేపిస్తాయి. తత్ఫలి

---

[1] శివ శ్శక్త్యా యుక్తో.... శివుడు శక్తి ద్వారా ప్రవర్తించును.

[2] సంవేదన, ఆకాంక్ష, ఉద్ధత, సత్కామన, అభీప్స (ఉపనిషత్తులలో వాడిన మాట) సత్యకామం. ఆకాంక్ష అభీప్స అనే పదాలు ఎక్కువగా ప్రచారంలో ఉన్నాయి

తంగా మనిషి ఆకాంక్ష కూడా తీవ్రస్థాయి నందుకుంటుంది. మనిషి యొక్క అన్ని విభాగాలలోకి ఆ శక్తి దిగివచ్చి వాటిని దివ్యకాంతులతో వెలిగింప చేస్తుంది. మనిషి తేజోవిరాజితుడౌతాడు. సిద్ధి పొందుతాడు. చివరగా పరిణామము, రూపాంతరీకరణము పొందుతాడు.

— సంపాదకుడు

శ్రీఅరవింద వాణి:

మనిషి చాలా అప్రమత్తంగా ఉండి నిరంతరం ఆకాంక్షిస్తూ ఉండవలసిందే. బుద్ధిబలంతోటి, హృదయావేదనతోటి, ప్రాణికపు (vital being) అనుమతితోటి ఆకాంక్షిస్తూ, ఆఖరికి భౌతిక చైతన్యము సహితము తన స్వభావమును మృదుపేశలము జేసికొని ఊర్ధ్వశక్తులకు ఉన్మీలనము కావలసినదే.

*

ఆకాంక్ష అనగా ఊర్ధ్వశక్తులకు – అనగా దైవానికి, దివ్యచైతన్యమునకు పిలుపు.

*

ఆకాంక్ష యొక్క రూపము కోరికవలె ఉండదు. అది అంతరాత్మ యొక్క వేదన. దైవం కోసం నిరంతరం అనుభూతమయ్యే తపన. దైవోన్ముఖంగా పయనము.

*

ఆకాంక్ష అనగా కోరుకొనుట కాదు. స్వార్థబుద్ధితో కాంక్షించటం కోరిక. ఊర్ధ్వచైతన్యమును తనలోకి ఆహ్వానించుకొని తనను ఆక్రమింపించుకొనుటకై జరిపే ప్రక్రియ ఆకాంక్ష. అది ఎంత తీవ్రంగా ఉంటే ఆత్మనివేదన కూడ అంత తీవ్రంగా సంభవిస్తుంది.

*

పశువుకు తన పశుత్వాన్ని గురించిన జ్ఞానముండదు. కాని మనిషి అటుల కాదు. తన అర్భకత్వాన్ని గురించి, పరిమితులను గురించి, వీటిని దాటిపోయి మరొక స్థాయిని అందుకోవాలనే జ్ఞానము తనకున్నది. తదాకాంక్ష మనిషిలో నిక్షిప్తమై వుంటుంది.

జడపదార్థంలో నుంచి జీవము, మనస్సుల ఆవిర్భావము ప్రకృతిపరంగా, అప్రయత్నంగా, అవచేతనాత్మకంగా జరిగిన విషయము. ఉద్దేశపూర్వకంగా జరుగలేదు. జడపదార్థానికి అట్టి శక్తి లేదు. కాని మనిషి విషయంలో తనకంటె ఉన్నతమైన చేతనాస్థాయిని అందుకోవాలనే ప్రేరణ ఉన్నది. తన మనస్సు లోను, జీవితంలోని విభాగములలోను పరిణామ ఆవేదన నిక్షిప్తమై వుండి పైకి పొర్లుతూ ఉంటుంది.

*

మన యహంకార చేతన బాహ్యవిషయముల దగిలి, వాని రూపములకు ముగ్ధమగుచుండును. ఆ మానిసిని సర్వాతీత సర్వగత బ్రహ్మప్రవాహమునకు బాత్రమొనర్చి రూపాంతర మొందించుటయే యోగసాధన. కావున, వెలుపలి మోమిడిన చేతనను అంతర్ముఖమొనర్చుటయందలి ఉద్గాఢతయే యోగసిద్ధికి మూలభూత మనదగును. ప్రబలాభిలాషచే, ఇచ్ఛాశక్తిచే, ధ్యానైకాగ్రతచే, పట్టువదలని పూన్కిచే, ఆ యుద్గాఢత పరిపుష్టము కాగలదు. 'ఈశ్వరుని యందలి ఉత్సాహమున కే నెడమైతి'నని బైబిలులో చెప్పినట్లు, సాధకుడు సర్వాత్మనా అట్టి ఈశ్వరోత్సాహమునకు వశుడు గావలెను. ఈశ్వరప్రాప్తికై అతని హృదయము వ్యాకులమందవలెను. ఆ యుత్సాహవ్యాకులత లాతని యహంకారము నాహరించి, క్షుద్రమూ సంకుచితమూనగు దాని యావరణమును భగ్నమొనర్చి, అందు బ్రహ్మ ప్రవాహమును నిండారనింపుకొనును. ఈ జీవహ్రాదములెంత యగాధములైననూ, ఎంత నింపుకొన్ననూ, సర్వాతిశాయియూ, సర్వాతీతమూనగు ఆ ప్రవాహము తరుగక పొర్లి పోవుచుండును.

*

శక్తి సంభరితమగు నొకక్రొత్త యాధ్యాత్మిక భావవిస్ఫూర్తియూ, ఊర్ధ్వగతి ప్రవణతయూ, జ్ఞానోదయ స్థితియూ సాధకునియందు దీప్తముగావలెను. అతని యంతరమున గలుగు పరివర్తన మాతని యిచ్ఛాశక్తినీ, హృదయాభిలాషనూ ఉద్దీపింపజేయవలెను. యోగము

వలన గాంచదగుసంసిద్ధి యంతయూ నీ మహత్తర సంఘటన మందే బీజప్రాయముగ నిమిడి యున్నది.

కేవలము బుద్ధివృత్తితో నన్వేషించు పరతత్త్వభావన, బుద్ధితత్త్వమునెంతగా ఆకర్షించగల్గిననూ, ఫలప్రదము కానేరదు. హృదయముచే నభిలషింపదగినదియూ ఇచ్ఛచే సాధింప దగిన దియూ అది యొక్కటే యనెడి దీక్ష గుదురవలెను. అప్పుడే యిది ఫలప్రదమగును. ఏలయన, ఆత్మసత్యము బుద్ధియందు చింతన సేయదగినదిమాత్రమే కాదు. జీవితము నందనుభవించదగినది. జీవితమునందు దాని ననుభవించవలెనన్న, సాధకుని సత్తయం దంతటనూ సమగ్రమైన యేకాగ్రత గుదురవలెను. ఏకాగ్రతలేని యిచ్ఛతోనూ, సంకోచరహితముకాని బుద్ధితోనూ, అసమగ్రమైన శక్తితోనూ సాధింపబడునది కాదీ యోగలక్ష్యమగు పరివర్తనము. ఈశ్వరాన్వేషణము సేయువాడు అనన్యభావమున ఈశ్వరునికే తనను దా నివేదించు కొనవలెను.

*

నీలోని చైత్యపురుషుడు నీ నిమ్నప్రకృతిని అనగా మనస్సు, ప్రాణిక, శరీరములను దైవశక్తికి ఉన్మీలనము చేయుట కోసం, దివ్యప్రేమ కోసం, దైవసంపర్కము కోసం, హృదయంలో దైవ సాన్నిధ్యము శక్తుల కోసం, దివ్యచైతన్యాన్ని భౌతికశరీరంలోకి ఆహ్వానించి మనోప్రాణిక దైవికములను రూపాతంరీకరింపజేయుట కోసం ఆకాంక్షిస్తాడు.

*

కోరిక వేరు, ఆత్మయొక్క తపన వేరు. కోరిక మనోప్రాణికము లకు జెందినది. ఆకాంక్ష చైత్యపురుష ధర్మము. చైత్యము కోరి కల కోసం ప్రాకులాడదు. దివ్యసంపదల కోసం ఆకాంక్షిస్తుంది; 'నాకు లాభముంటేనే సమర్పించుకుంటా లేకపోతే సమర్పించు కోను' అని అనదు. ఆ ప్రశ్నను పూర్తిగా దైవానికే ఒదిలి వేస్తుంది. గురువును పూర్తిగా నమ్ముతుంది. *ప్రకృతికి వెలుగును చూపిస్తుంది. దోషములను తొలగించి అహంకారము యొక్క పరివేషాలను మూలమూలల నుండి వేటాడి వాటి కదలికలన్ని*

టిని దైవానికి చూపించి సమస్తమైన ప్రకృతిని దైవానికి ఒదిగింప జేస్తుంది. మనస్సులోను, ప్రాణికములోను, భౌతిక చైతన్యములోను కూడ ఇదే విధమైన ప్రక్రియను క్షుణ్ణంగా జరిపించాలి.

*

శ్రీమాతృవాణి:

ఆకాంక్ష యొక్క నిజస్వరూపము ఏమిటో అది మనని ఎక్కడికి తీసుకొనిపోతుందో నువ్వు తెలుసుకోవాలి. *నువ్వు ఉద్దేశపూర్వకంగా సరైన చిత్తశుద్ధితో ఆకాంక్షించినప్పుడు నీ చుట్టూ పరిస్థితులు నీ కనుగుణంగా మారుతాయి. నీ ఆకాంక్షను బలపరచి నిన్ను తొందరగా గమ్యానికి చేరుస్తాయి.* నీలోని దోషములను ఎత్తి చూపిస్తాయి. ఇంకా ఆశ్చర్యకరమైన విషయాలు సంభవిస్తాయి. నువ్వు తీవ్రంగా ఆకాంక్షించినప్పుడు నీ చుట్టుప్రక్కల పరిస్థితులన్నీ వాటంతటవే మారిపోయి నువ్వు త్వరగా సిద్ధిని పొందేటట్లు చేస్తాయి. *ఏదో ఒక శక్తి నిన్ను ప్రతిక్షణము గమనించి నీకు అనువైన పరిస్థితులను కల్పించి నిరంతరం నీకు సాయపడుతూ ఉంటుంది.*

రాబోవు బులిటెన్ సంచికలో నేను ఒక చిన్న సందేశాన్నిచ్చాను.[3] నువ్వు దైవానికి సీరియస్‌గా 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని చెప్పినట్లయితే ఆయనే సందర్భములను తగిన విధంగా ఏర్పరుస్తాడు. ఇక నీవు నీ తీర్మానాన్ని పాటించి తీరాలి. తప్పించుకోలేవు. నువ్వే కదా 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని చెప్పేవు. నీలో ఆకాంక్ష నిజంగానే వెలిగిపోతూ ఉంటుంది. అయినప్పటికి నువ్వు ఏవేవో వంద వస్తువులకోసం ప్రాకులాడుతూ ఉంటావు – అవునా? అందుకని ఒకొక్కసారి ఏదో వేరే విషయము వచ్చి కలతపరుస్తుంది. దారిలో అడ్డుగా నిలిచి ఈ ఆకాంక్షను ఫలించకుండా చేస్తుంది. *కాని దైవము అంతకంటే పెద్ద పన్నాగమే వేస్తాడులే. నీకు తెలియకుండానే రహస్యంగా నీకే మాత్రం*

---

[3] "నాకు నువ్వే కావాలి" అని పట్టు పట్టినట్లయితే దేవుడు నీ పరిస్థితులను ఎంత పూర్తిగా మారుస్తాడంటే నువ్వు నీ తీర్మానాన్ని అడుగడుగునా తప్పనిసరిగా పాటించాల్సి ఉంటుంది.

అనుమానం కలిగించకుండా రంగంలోకి ప్రవేశించి అన్ని పరిస్థితులను చక్కపెడతాడు. నిన్ను పూర్తిగా దైవానికి మాత్రమే చెందకుండా అటు ఇటు దారి మళ్ళిస్తున్న సందర్భాలన్నిటిని సరిదిద్దుతాడు. ఇక నువ్వు ఏడ్చి గగ్గోలు పెట్టినా సరే ఆయన దగ్గర నుంచి తప్పించుకోవటం నీ తరం కాదు. కాని తరువాత నిన్ను నీవు నిలదీసి పరీక్షించుకున్నట్లయితే "అవును. నేనేగదా దేవుడు మాత్రమే కావాలనుకున్నాను" అనే విషయము గుర్తుకు వస్తుంది. ఇక ఆయన నీకు చాలా దగ్గరవుతాడు. అదైవికమంతా దూరంగా పారిపోతుంది. ఎందుకని అట్లా అవుతుందో తెలుసా – అది దైవానుగ్రహామే అని ఒప్పుకుంటావా లేదా. ఇంతకీ చెప్ప వచ్చేది ఏమిటంటే, దైవమే కావాలని నువ్వు మనస్ఫూర్తిగా తీర్మానించుకోవాలి. సమగ్రంగా నీలోని అన్ని విభాగాలతోటి నిశ్చయించుకోవాలి అని నేను చెప్పటం లేదు. ఒకవేళ నిజంగా అటుల తీర్మానించుకున్నట్లయితే నీ సాధన యిక పరాకాష్ఠకు చేరినట్లే. అంతవరకు వెళ్లకపోయినా ఫరవాలేదు. 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని గట్టి సంకల్పముంటే చాలు.

*

యోగమనగా నీ పాతభావాల నన్నిటిని తుడిచిపెట్టి నిన్ను నీవు పునర్వ్యవస్థీకరించుకొనుట. నీ మనస్సు చేసిన వ్యూహాములను, నీ ప్రాణికపు అలజడులను పూర్తిగా కూల్చివేయాలి. వాటన్నిటిని పూర్తిగా మిగులు లేకుండా నిర్మూలించవలసిందే. ఇక నీ విశ్వాసమే నీకు ఆధారము. నీ గత జీవితాన్ని దాని వ్యామోహాలను బంధనాలను పూర్తిగా మరిచిపోవాలి. అంతే కాదు. నీ చేతనలో వాటికేమాత్రము స్థానమివ్వరాదు. ప్రతిక్షణము నీ బంధనాల నుండి విముక్తుడవై పునర్జన్మను పొందాలి. 'నేను ఫలానా మనిషిని' అని అనుకుండే బదులు నీవు భవిష్యత్తులో ఏది కాదల్చుకున్నావో దానిని గురించి తల్చుకోవాలి. నీ గతచరిత్ర నంతటిని మృతము గావించి తిన్నగా భవిష్యత్తుపై నీ దృష్టిని సారించు. నీ మతము, దేశము, కుటుంబము – ఒకటేమిటి నీ జీవితమంతా అదొక్కటే. ఏదొక్కటే? దైవము. అంతే.

అనువాదము: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి; కె. వేంకటరావు

నిరాకరణ లేక తిరస్కృతి (Rejection)

(దోషములను పరిహారించుట)

యోగసాధనకు దివ్యైశ్వర్యములను అర్థించుట ఎంత ముఖ్యమో నీలోని దోషములను పరిహారించుట కూడ అంతే ముఖ్యము. నీ మనస్సు అతిచంచలమైనది. అందులో సంకల్ప వికల్పములు తాండవిస్తున్నంత వరకు దివ్యసంపదలు నీతో దోబూచులాడ టమే తప్ప నీలోకి ప్రవేశించలేవు. అటులనే నీ ప్రాణిక ప్రతి స్పందనములు (vital movements) కూడ నిన్ను దిగజార్చి వేసి దివ్యకాంతికి మరింత దూరం చేస్తాయి. శరీర విషయంలో కూడ అంతే. సత్యమును అన్వేషించదలచినవాడు తన సత్యాభిలాష ణమును సర్వవిధాల పోషించ వలసిందే. జీవనరంగంలో సంభ వించే ఏ ఒక్క అవకాశమును వృధాపరచరాదు. ప్రతి ఒక్క సందర్భమును దైవము నీ కనుగ్రహించిన ఒక గొప్ప అవకాశ ముగా పరిగణించి దానిని ఉచితరీతిని సత్కరించ వలెను. ఈ విధంగా నిన్ను నీవు పాపప్రక్షాళనము గావించు కొంటూపోతే యోగపథంలో త్వరితగతిని పయనించి గమ్యమును చేరగలవు.

— సంపాదకుడు

శ్రీఅరవిందవాణి:

నిమ్నప్రవృత్తిని (అవిద్య) సదా నిరాకరించుట:

- మానసిక భావములను, అభిప్రాయములను, ఏరి కోరుట లను, అలవాట్లను, నిర్మాణములను నిరాకరించవలెను. అట్లో నర్పబడిన నిశ్చల మానసమునందు సత్యజ్ఞానమునకు స్వేచ్ఛా యుతమగు అవకాశ ముండును.
- ప్రాణస్వభావముల నిరాకరణ అనగా విషయలంపటతలను, ఆశలను, భావములను, ఉద్రేకములను, అహంకారములను, గర్వములను, డంబములను, మోహాములను, పేరాసలను, ఓర్పు లేమిని, పరశ్రేయో దుర్భరత్వమును, సత్యమునందు వైషమ్య భావమును విడిచిపెట్టవలెను. తద్వారా సత్య శక్త్యానంద

ములు ఊర్ధ్వము నుండి నీ ప్రశాంత విశాల దృఢతర సమ ర్పిత ప్రాణసత్తలోనికి ప్రవహించ వీలగును.

- భౌతికతత్త్వపు నిరాకరణ – అనగా భౌతికము యొక్క మౌఢ్యమును, సంశయమును, అపనమ్మకమును, అజ్ఞాన మును, మొండితనమును, అల్పబుద్ధిని, సోమరితనమును, మార్పునొందుట కయిష్టమును, తమమును విడనాడవలెను. అట్లుచేయుట వలన తేజశ్శక్త్యానందములు నిజమైన నిలకడ గలిగి, యంతకంతకు దైవికముగా నిరతాభివృద్ధిగాంచు శరీర మందు సుస్థిరత గాంచ వీలగును.

*

నిరాకరణ – ఆకాంక్షకు అనుబంధం

పైనుండి సత్యము దిగివచ్చినపుడు దానిని గ్రహించుటకు మని షిలో తగినంత పవిత్రత, స్వచ్ఛత ఎంతేని అవసరము. తన ప్రకృతిలోని దోషములను, మాలిన్యములను పరిహరించుకోవాలి. అపరప్రకృతి యొక్క తాడింపులను వేధింపులను ఏ మాత్రం లక్ష్య పెట్టకుండా నిరాకరించుకుంటూ పోవాలి. అప్పుడు గాని సత్యము మనలో పనిచేయటం మొదలు పెట్టలేదు. క్రమక్రమంగా మహా సత్యము నీలో వృద్ధిపొందుతున్నకొద్ది పైనుంచి దిగివచ్చు వెలుగు, స్వచ్ఛత, శక్తులతో సరిసమానంగా నీ ప్రకృతిని కూడా తీర్చి దిద్దుకుంటూ పోవాలి. దానికి విరుద్ధమైన లక్షణాలను ధోరణులను పూర్తిగా తిరస్కరించాలి. వాటికి ఏ మాత్రము తావీయరాదు.

ఇందుకు నిన్ను నీవు ప్రక్షాళించుకొని సిద్ధం చేసుకోవాలి, తీర్చిదిద్దుకోవాలి. ప్రథమదశలో మానవ ప్రయత్నం చాలా అవ సరం. నీ వ్యక్తిత్వమంతా, నీలోని అన్ని విభాగములు నువ్వు ఎవరికోసం పరితపించి పోతున్నావో ఆయన మీదనే పూర్తిగా కేంద్రీకరించి వుండాలి. దీనికి తోడుగా మరియొక ప్రక్రియ – నిరాకరణ కొనసాగాలి. నీలో దివ్యసత్యమునకు విరోధమైన ప్రతి యొక్క లక్షణమును నీ లోనించి బహిష్కరించాలి. ఈ విధ మైన ప్రక్రియ నీలో కొనసాగి పరిఢవిల్లినప్పుడు నీ ఆలోచనలు,

ఫీలింగ్స్ నువ్వు చేసే పనులు మొత్తమన్నీ దైవానికే ఆహుతి చేయబడతాయి.

*

అయితే ఈ సాధనలో దీనిని వ్యతిరేకించే శక్తులు కొన్ని ఉన్నాయి. దురదృష్టవశాత్తు, ప్రతిరోధముంది, అందునా ఒక మూర్ఖ అంధ కారమయ ప్రతిరోధం. అందుచేత యోగమందు ఒక నిషేధాత్మక అంశం ఆవశ్యకమవుతోంది – మార్గానికి అడ్డువచ్చే వస్తువుల నిరాకరణరూప నిషేధాత్మకాంశం. అంతేకాక మలినము, నిరుప యుక్తము అయిన రూపాలు అంతరించిపోయేందుకు వాటిపై ఒత్తిడి ప్రయోగించవలసి వస్తోంది. ఇక ఏవి ఉపయుక్తము కాని అపరిపూర్ణమో, లేక పథభ్రష్టమో, ఆ రూపాలు తమ సత్యగతిని నిలుపుకునేందుకు, తిరిగిపొందేందుకు వాటిని కూడ నొక్కవలసి వస్తోంది.

అదే సమయాన, యోగాన్ని దాని నిషేధక (negative) గతిని బట్టి కాక, దాని విధాయక (positive) గతిని బట్టే నిర్ణయిం చాలి. కారణం, నిషేధకాంశం తాత్కాలికం, సంక్రమణాత్మకం (transitional) పై మెట్టుకు సాధనరూపం. అది చివరి కుండదు; ఆదర్శం మరియు భవిష్యత్తు దృష్ట్యా విధాయకం మాత్రమే గణన లోకి వస్తుంది. కాగా నిషేధక పార్శ్వానికీ, సంక్రమణాత్మక గతికీ వర్తించే నిబంధనలను భవిష్యజ్జీవిత ధర్మం గాను, యోగ స్వభావ సూచనగాను నీవు తీసుకుంటే, అపుడు నీవొక తీవ్ర అపనిర్ణయమూ, పెద్ద తప్పూ చేసినవాడవవుతావు. ఈ యోగం జీవితాన్ని నిరాకరించదు, లేక భగవంతునికి, సాధకులకు నడుమ సాన్నిహిత్యాన్నీ, సంపర్కాన్నీ నిరాకరించదు. పైగా దాని ఆదర్శం ఇతర భూమికలయందు వలె భౌతికమందు సైతం అత్యంత సాన్నిహిత్య, ఏకతలను, జీవనం యొక్క మహత్తమ దివ్యవిశాల తను, పూర్ణతను, ప్రహర్షాన్ని లక్షించుతోంది.

*

భౌతికమనస్సు, కామనామనస్సు, ఆలోచనామనస్సుల కదలికలను పరిత్యజించుట

భౌతికమనస్సులో చెలరేగే అలజడిని నియమించేందుకు రెండు పద్ధతులున్నాయి. (1) దాంతోటి కుస్తీపట్టి ఆపివేయాలనిగాని అణచి వేయాలనిగాని ప్రయత్నించకూడదు. దానిని గురించి పట్టించు కోకుండా, అంటనట్టుగా ఉండాలి. దాని ఆలోచనల వెంబడిగాని అది కోరుకునే వస్తువుల వెనకాలగాని పరుగెత్తకుండా నీ మనస్సు లోపలి భాగంలో ధీమాగా నిలబడి ఉండాలి. (2) నిశ్శబ్దంగా, మనస్సును చెదిరిపోనివ్వకుండా సుస్థిరముగా నుండుట. ఈ విధంగా కొంతకాలం నిలదొక్కుకున్న తరువాత భౌతిక మనస్సులోని అలజడి క్షీణించి నిశ్శబ్దమౌతుంది.

*

కామనామయమైన మనస్సును, ఆలోచనాత్మక (చింతనశీల) మైన ఉపకరణంనుంచి గూడా బయటికి నెట్టివేయాలి. దీనికి అన్నిటి కంటే మంచి ఉపాయమేమంటే, పురుషుడు తనను తానుగా ఆలో చననుంచి, సమ్మతి (opinion) నుంచి గూడా వేరు చేసుకోవటం.

*

చింతనాత్మకమైన మనస్సునుంచి పృథక్కృతం అయ్యే (వేరు చేయబడే) విధానం గూడా, సత్తలోగల మిగిలిన భాగాలనుంచి వేరవటానికి చెప్పబడిన పద్ధతే అవుతుంది. శరీరం, ప్రాణాలలో గల కామనలు, సంవేదనలు, ఆవేశాలు గల మనస్సుతోటి తాదా త్మ్యంనుంచి విముక్తి పొందటం కోసమై చింతానాత్మకమైన మన స్సును ఉపయోగించిన తర్వాత, పురుషుడు స్వయంగా ఈ మనస్సుకు అభిముఖంగా తిరిగి ఈ విధంగా చెపుతాడు – "ఇది కూడా నేను కాను, ఆలోచనను కాను, ఆలోచన చేసేవాడిని గాను, ఈ ఆలోచనలు, సమ్మతులు, కల్పనలు, బౌద్ధిక ప్రయాసలు, దాని ప్రక్షపాతాలు, పూర్వానురాగాలు, మతసిద్ధాంతాలు, సంశ యాలు, స్వ...సంశోధనలు ఇవన్నీ, నా యథార్థ స్వరూపం కావు. ఇవన్నీ, చింతనాత్మక మానసంలో సంభవించే ప్రకృతివ్యాపా రాలు మాత్రమే". ఈ విధంగా ఆలోచన చేసే, సంకల్పించే మన

స్సులో, పరిశీలనగా చూచే మనస్సులో విభాజనం జనిస్తుంది. పురుషుడు కేవల ద్రష్ట అవుతాడు. అతడు తన ఆలోచనా ప్రక్రియను, దాని నియమాల్ని చూస్తాడు, తెలుసుకొంటాడు. కానీ, తనను దానినుంచి వేరుచేసుకొంటాడు. మరల, అనుమంతగా, అతడు మానసిక అంతఃప్రవాహానికి (mental undercurrent) తర్క బుద్ధికి సంబంధించిన జటిలతనుంచి తన పాత అనుమతిని తిరిగి తీసుకొంటాడు. ఈ విధంగా, మొండి పట్టుదలగల రెంటి క్రియల్నీ ఆపివేస్తాడు. అతడు చింతనాత్మక మనోదాస్యంనుంచి విముక్తి పొంది, పరిపూర్ణ నీరవతను పొందటంలో సమర్థుడవుతాడు.

*

అధోప్రాణికపు ముట్టడి నుండి విడుదల

ఈ అధోప్రాణికము చాలా చెడ్డది. నిన్ను పట్టుకొని పీడిస్తూ ఉంటుంది. దీనిని ఒదిలించుకుండేందుకు ఒక్కటే మార్గము. దానిని పూర్తిగా నీ చేతన లోనుంచి బహిష్కరించటమే. దానిని తృప్తిపరచకపోతే అది గొడవచేసి నిన్ను చాలా అల్లరి పెడుతుంది. దాని స్థానములో అంతకంటే గొప్పదైన చైత్యపురుషుని ఆకాంక్షను నిలబెట్టాలి. ప్రాణికమైన కోరికలను (vital clamours) తప్తిపరచకూడదు. అలాగని అడవుల్లోకి పారిపోయి సన్యసించనూ కూడదు. *ఎందుకంటె ప్రాణమయ పురుషుడు చాలా బలశాలి. అతన్ని భగవంతుని పరం చేయాలి. పరమసత్యానికి విధేయము చేసినప్పుడు ఇక కోరికలకు వాంఛలకు అందులో స్థానం ఉండదు.* పరమసత్యం యొక్క ధర్మములు జ్యోతిరానందములు. అందు కోరికలకు ప్రవేశముండదు.

*

వాంఛలను వదలించుకోవటమెలా? వాటిమీద వ్యామోహము తగ్గించుకోవాలి. వాటిని నీ అంతరాత్మకు గాని, నిజజీవికి గాని చెందని పరాయి వస్తువులుగా గుర్తించాలి. కోరికలు చేసే ప్రేరణలను తోసిపారేయాలి. వాటి నిర్దేశములను ఆదరించనే ఆదరించ కూడదు. అటుల సేయక, సన్యాసమార్గములో గాని, నైతికంగా నిషేదించటం గాని చేసిన యెడల అది బలవం

తాన అణచి పెట్టటం అవుతుందేగాని అంతరంగిక నిరాకరణ కానేరదు. ఈ రెండూ రెండు వేర్వేరు విషయాలు. ఒకటి మామూలుగా నిగ్రహించటం, రెండు ఆధ్యాత్మికంగా పరిశుద్ధీకరణద్వారా దానికి ఆస్కారం లేకుండా చెయ్యటం. మనస్సు యొక్క పరిమితులలో ఉన్నంతకాలం నిన్ను కోరికల బెడద పీడిస్తూనే ఉంటుంది. *యథార్థ చైతన్యము అంతకంటె గొప్పది. నువ్వు ఆ చేతనలో నివసించినట్లయితే కోరికలు బైటనుంచి వస్తున్నట్లు తెలుస్తుంది.* విశ్వవ్యాప్తమైన నిమ్నప్రకృతిలో నుంచి నీ మనోప్రాణికముల లోకి చొరబడతాయి. కాబట్టి కోరికలను ఒదిలించుకోవాలంటే మొదట ఆ యథార్థ చైతన్యమేమిటో తెలుసుకోవాలి.

*

భౌతికము యొక్క జడత్వము పై విజయము

సాధన ముందుకు సాగుతున్న కొద్ది ప్రాణికములోకి, భౌతికములోకి కూడ దిగుతుంది. అప్పుడు ఆ భూమికలలోని శత్రువులను ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. వీటన్నిటిలోను భౌతిక భూమిక మహా మొండిది. జడత్వము, అస్పష్టత, అసమర్థత దాని లక్షణములు. దీని కొక్కటే మందు. అది మొండిగా ఉంటే నువ్వింకా జగ మొండిగా ఉండాలి. ఏమాత్రం చలనం లేకుండా పాషాణంవలె ఉండే భౌతికము ముందర నీ నిశ్చయాన్ని, పట్టుదలని ఏ మాత్రము సడలించరాదు. నిర్విరామంగా నీ ప్రయత్నాన్ని కొన సాగిస్తూనే ఉండాలి. ఎదురుగా పెద్ద గోడ అడ్డువచ్చినా సరే నీ పట్టుదల వలన దానిని ఛేదించవలసిందే.

*

సాధనలోకి దిగినప్పుడు నువ్వు ఒక సంగతి గుర్తుంచుకోవాలి. నీకు సాధన వలన ఉన్నత ప్రకృతితో సంపర్కం కలుగుతుంది. నీ సాధారణ ప్రకృతి (అపరప్రకృతి) వేరు. నీలో చెలరేగే అనుమానాలను నిరుత్సాహములను నువ్వు త్రోసిపారేయాలి. ఎందుకంటే అవి నీ ఉన్నతప్రకృతికి చెందినవి కావు. “నాకేం చేత కాదు, నేను యోగానికి తగను” అనే పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలన్నీ దుష్టశక్తుల ప్రభావమే. ఎటువంటి అంధకారం అలముకొన్నా

భౌతిక చైతన్యం నిన్నెంత ముంచివేసినా నువ్వు వాటికి లొంగి పోకుండా ఉండి నీ ఆత్మకు విధేయంగా ఉండాలి. దైవము యొక్క పిలుపును జ్ఞప్తి చేసుకుంటూ ఉండాలి. దానినే విశ్వసించి విజయాన్ని సాధించాలి.

*

యోగంలో ఒక్కొక్కప్పుడు అంతా స్తంభించి పోతుంది. ఏం చేయాలో తోచదు. అప్పుడు నువ్వే మాత్రం తల్లడిల్లి పోకూడదు. ఆ పరిస్థితి నుండి నిన్ను నువ్వు వేరు చేసుకోవాలి. నీ యొక్క పై భూమికను, క్రింది భూమికను కూడా అదే విధంగా వేరు చేసుకోవాలి. ఆ స్తబ్ధత వలన కలిగిన పరిణామాలను లెక్క సేయక వాటిని నీకు చెందినవి కానట్లుగా పరిగణించాలి.

నువ్వీ విధంగా చేసావంటే పరిస్థితి ఎంత స్తంభించి పోయినప్పటికీ నీలో ఒకానొక భాగము అచలంగా ఉంటుంది. ఆ విభాగం ద్వారా శాంతిని, శక్తిని – అంతే కాకుండా వెలుగుని, జ్ఞానాన్ని కూడా ఆ స్తబ్ధతలోకి నీవు తీసుకొని రాగలుగుతావు.

అనువాదం: డా॥ ఎ. లక్ష్మినరసయ్య ('మాతృశ్రీ' నుండి); చెలసాని నాగేశ్వరరావు,; జనస్వామి సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి; ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

సమర్పణ లేక శరణాగతి (Surrender)

నీకు ధనం కనిపించినంత తేలికగా దైవం కనపడదు. కాని దైవాన్ని శోధించి కనిపెట్టి నిన్ను నీవు ఆయనకు అప్పగించుకోవటమే యోగములోని అసలు రహస్యము. మరి ఇది ఎలా సాధ్యము? నీ వ్యక్తిత్వాన్ని, 'నేను' అనబడే సమస్తమైన వస్తువును ఏమాత్రం మొహమాటం లేకుండా నకశిఖపర్యంతము తీసుకొనిపోయి ఆయన పాదాల దగ్గర జేర్చాలి. మనిషి తన కన్న మిన్నయైన దైవశక్తికి పూర్తిగా విధేయమై పోవాలి. ఈ విధేయత మనిషి యొక్క అన్ని విభాగములలోకి విస్తరించాలి. బాహ్యంగా జరిగే ప్రతి చర్యలోను కనపడాలి. లోన సంభ

వించే ప్రతి ఆలోచన, ఆశయము, ఉద్దేశము మొ॥ అన్ని కూడ దైవదత్తము కావాలి. యోగములోని క్లిష్టమైన ప్రక్రియలను ఎటుల చేయవలెనో అని నీవిక విచారించవలసిన పని లేదు. ఏలన నీ సారథ్యము దైవానికి అప్పగించినప్పుడు నీ బాధ్యతనంతా ఆయనే వహిస్తాడు. అడుగడుగునా నీ విధేయతను ధృవపరచు కుంటూ పోవటమే నీ వంతు. ఇక నేను, నాది, నా ఇచ్ఛ అనేవి నీ గత చరిత్రకు చెందిన విషయాలు మాత్రమే.

— సంపాదకుడు

నిన్ను, నీ ఉనికినంతా, నీ సర్వస్వమూ, నీ చేతనా భూమిక లన్నింటినీ, నీలో జరిగే ప్రతి యొక్క కదలికను దైవానికి, ఆయన శక్తికి సమర్పించుకోవాలి.

*

మన సమస్త చైతన్యాన్ని పరిపూర్ణంగా దైవపరం చేసి, ఆయనపై అపారమైన ప్రేమను పెంచుకొని, సకల సంపర్క సంబంధాలను ఆయనతోనే పెనవైచి, 'మహాప్రభో! నన్ను నీవుగా రూపాంతరీక రించుకొమ్ము' అని ప్రార్థించడమే యిక మనం అనుసరించ వల సిన మార్గము. ఓ విధంగా ఆలోచిస్తే, మనలో క్షేత్రజ్ఞునిగా నివసి స్తున్న దైవమే సాధన సాగించే సాధకుడు, యోగాధిపతి అవు తాడు. ఆ యోగాధిపతియే నీ నిమ్న వ్యక్తిత్వాన్ని, దివ్య రూపాం తరీకరణానికి కేంద్రంగాను, స్వయంసిద్ధికి సాధనంగాను వినియో గించుకుంటాడు. తపస్సు యొక్క ఒత్తిడి వలన, దైవచింతన యొక్క ప్రభావము వలన సర్వజ్ఞుడు సర్వసమర్థుడు అయిన దైవము నీలోకి దిగివస్తాడు. నీ అపర ప్రకృతినంతా దివ్య కాంతితో వెలిగింప జేస్తాడు. తన శక్తితో పరిపుష్టము గావిస్తాడు. ఇక సాధన చేయునది మామూలు మనిషి కాదు. దేవుడే దిగివచ్చి నీ కార్యమును చేబడతాడు.

ఆచరణలో దీని స్వరూపమీవిధంగా ఉంటుంది. అహం కారం యొక్క సువిశాల సామ్రాజ్యాన్ని – దాని పరివేషాలు, సమస్తమైన సంరంజామాతో సహా – అహంకారానికి ఆవల ఒడ్డున ఉన్న పరతత్త్వానికి క్రమక్రమంగా సమర్పించుకోవాలి. దాని

యొక్క కార్యశీలత్వము ఇంత అంత అని చెప్పనలవి కాదు. దాని సంవిధానము అగణితము. దాని ప్రక్రియలు అనివార్యములు.

*

సమర్పణ అనగా ఏమిటో నువ్వు చక్కగా తెలుసుకోవాలి. నీ యొక్క సర్వస్వమును, నీ ఉనికి నంతటినీ భగవంతునికి అర్పించాలి. అనగా ఇక నీ సొంత భావములు గాని కోరికలుగాని, అలవాట్లుగాని ఉండకూడదు. మరి నువ్వేం చెయ్యాలి అనే సమస్య ఎదురవుతుంది కదూ? నీ సొంత భావాల స్థానంలో దివ్యసత్యము ప్రతిష్ఠితమై తన యొక్క జ్ఞానము, ఇచ్ఛ, ప్రక్రియలతో నిన్ను సుసంపన్నము చేయును. నీ స్థాయి దివ్యలక్షణములతో ఉన్నతమగును.

*

మరో విషయము. సమర్పణ అనగా చేతులు కట్టుకొని కూర్చోడం కాదు. సక్రియంగా ఉండాలి. నీ ఇచ్ఛను దైవేచ్ఛకు అప్పచెప్పి నువ్వు దైవానికి చక్కటి ఉపకరణము కావాలి.

*

అయితే ఈ సమర్పణ గ్రుడ్డిగా కాక అప్రమత్తంగా జరగాలి. కొన్ని అదృశ్యశక్తులు నిన్ను దారి తప్పించే ప్రయత్నము చేస్తూ ఉంటాయి. *వీటిని శ్రద్ధగా గమనించి నీ దృష్టినంతను ఏకేశ్వరుని మీద మాత్రమే నిలిపి చాలా జాగ్రత్తగా మసులుకోవాలి.*

*

సమర్పణ అంతరంగము నుంచి జరగాలి. నీ మనస్సుపై శ్రద్ధ వహించి దృష్టిని కేంద్రీకరించి శ్రీమాతకు దానిలో ప్రవేశార్హతను కల్పించాలి. అటులనే నీ ప్రాణికభౌతికములను కూడ 'శ్రీమాతా ఇవి నీకు చెందినవి. నీవు వాటిని పునః సృజించి దైవములోని భాగముగా సేయుము' అని నివేదించుకోవాలి.

*

సమర్పణ అనగా మనోప్రాణికములను అంతరంగికంగా నివేదించుకోవాలని నా ఉద్దేశము. అయితే బాహ్యసమర్పణకు కూడా స్థానమున్నది. సాధనకు సరిపడని విషయాలు ఏవైతే ఉన్నాయో

వాటి నన్నిటిని తు.చ తప్పకుండా సమర్పించవలసిందే. తిన్నగా భగవంతునికి గాని, ఒక వేళ నీవా స్థాయిని అందుకోని యెడల గురువుకు గాని, లేదా నీ చైత్యపురుషుని ఆదేశములను సలహాలను విని వాటికి విధేయమైగాని నడచుకోవాలి.

*

శ్రీమాతృవాణి

సమర్పణా విధానము

మనిషి బుద్ధిద్వారా గాని లేక భక్తిద్వారా గాని తనను తాను దైవానికి సమర్పించుకుంటాడు. దైవమే సత్యము అనే గట్టి నమ్మకము కలిగి దైవము వినా జీవితము దుర్భర మనిపించవచ్చు. లేదా హృదయావేశముతో దైవము నందు శరణు జొచ్చుటయే జీవితానికి ఏకైక మార్గము అని అనిపించవచ్చు. చైత్యావేశముతో 'నేను నాకు చెందను. నా జీవితపు బాధ్యతనంతా దైవానికి అప్ప చెప్పుటయే ఏకైక మార్గము' అని భావించవచ్చు. తదుపరి ఆత్మ సమర్పణము....

*

సమర్పణ ఈ విధంగా మొదలవుతుంది. "దైవసేవయే నా పరమార్థము. నా జీవితమంతా దైవానికే సమర్పితము. నా ప్రయత్నమంతా దివ్యజీవనాన్ని సిద్ధింప జేసికొనుటకే" అనే తీర్మానము మొదటి మెట్టు. కాని అంతటితో సరిపోదు. నువ్వు తీర్మానించుకొన్నప్పటికీ, నీ జీవితమంతా దైవానికే ధారపోస్తానని నిశ్చయించుకొన్నప్పటికి, అడుగడుగునా నీ జీవితంలోని ప్రత్యంశములోను దీనిని అమలుపరచ వలసిందే. ప్రతి క్షణమూ, ప్రతి కదలికలోను నీవు దైవానికి చెందిన వాడివి అని ధృవపరచుకుంటూ పోవాల్సిందే. నువ్వేది ఆలోచించినా సరే – ఆ ఆలోచించటంలోను, ఏ పనిచేసినా సరే – ఆ పని చేయటంలోను దైవానుభూతిని పొందుతూ ఉండాల్సిందే. అనగా దివ్యచైతన్యమే నీ ద్వారా పనిచేస్తుందన్న మాట. ఇక 'నేను, నాది' అనే వేమియు ఉండవు. అన్ని విషయాలు దైవమునుంచే వస్తాయి. కాబట్టి మళ్ళీ వాటిని దైవానికే ఇచ్చివేయాలి. నువ్వా స్థాయికి జేరినప్పుడు చిన్న విష

యమూ పెద్ద విషయమూ అనే తారతమ్యముండదు. మామూలుగా నువ్వు లెక్కచెయ్యని ఎంత అల్పమైన విషయమైనప్పటికి అది ముఖ్యమే అవుతుంది. అదీ దైవకార్యమే అన్న మాట. దాని ద్వారా నీకు దైవానుభూతి, దైవసాక్షాత్కారము కలుగవచ్చు కూడాను.

ఈ విధమైన నివేదితా భావముతో సాధనను కొనసాగించాలి. *దైవము నీ చెంతనే ఉండి నీ పనులను ఆయనే చూస్తున్నట్లుగా భావించాలి. ఆయనే నీకు శక్తి నిచ్చి నీ ద్వారా ఆయనే పనిచేస్తున్నాడనే సత్యమును మరచిపోకూడదు.* నీ కదలికలన్నీ ఆయనకు సమర్పించుకో. నీ ఆలోచన లొక్కటే కాదు. భోజనము చేయటం లాంటి మామూలు విషయాలు కూడ ఆయనకు అర్పించవలసిందే. నువ్వు తింటున్నప్పుడు దైవమే నీ ద్వారా తింటున్నాడని భావించాలి. ఈ విధంగా నీ జీవితాన్నంతా ఏక త్రాటిమీద నిలిపినప్పుడు ఇక నీలో విభజన ఉండదు. ఐక్యమే భాసిస్తుంది. నీలోని ఒక భాగము దైవదత్తముకాగా మిగిలిన భాగములు మామూలు జీవితంలో మునిగిపోయి ఉండవు. నీ జీవితమంతా దైవోన్ముఖమై సాధనా పరిపుష్టమై క్రమక్రమంగా రూపాంతరీకరణము చెందగలదు.

*

ఈ విధంగా ఆత్మనివేదనము సర్వవిధములుగా ఎప్పుడు పరిపూర్ణమౌతుందో అప్పుడు నీ సత్త్వమంతయు పూర్ణాహుతికి సిద్ధమైనట్లే. సాధన ఈ శిఖరస్థాయికి అందుకున్న తర్వాత ఇక నీ సమస్యలన్నీ తీరిపోయినట్లే. అంతా చాలా సాఫీగా గడిచిపోతుంది. అయితే ఈ విధమైన సమగ్ర సమర్పణా స్థాయిని అంత తొందరగ అందుకోలేవు. ఒకటి రెండు రోజులు తీవ్రమైన అనుభూతి కలిగి నీ కటుల అనిపించవచ్చును. "ఇక నేను చేయవలసినదేమియు లేదు. సాధన దానంతటు అదే సాగిపోతోంది కదా" అని నీవు ఏమాత్రము నిర్లక్ష్యము చేసినా వెంటనే నువ్వు అక్కడే ఆగిపోతావు. దీనికో కారణమున్నది. నీలో సాధన కనుకూలమైన విషయములు కొన్ని అయితే దానికి వ్యతిరేకమైనవి కొన్ని ఉంటాయి. ఈ రెండింటికి ఘర్షణ జరుగుతూ ఉంటుంది. ఒక

విభాగము దైవానికి సమర్పితమైనప్పుడు మిగతా విభాగములు తలెత్తి 'మా సంగతేమిటి' అని గొడవ చేస్తాయి.

*

ప్రశ్న: మెదడుతో ఆలోచిస్తూ ఉన్నప్పుడుగాని, ఏవిధమైన పనైనా చేస్తున్నప్పుడుగాని మనం దైవాన్ని మరచిపోతాం ఎందుకని?

నీ చేతనలోని విభిన్నభాగాలన్నీ దైవోన్ముఖము కాలేదు కాబట్టి. నీ మనస్సులో దేవుడు ఇంకా స్థిరపడలేదు కాబట్టి. స్థిరపడినట్లయితే నీవు నీ మనస్సులో గాని, మానసిక వ్యాపారాలలో గాని ఎంత నిమగ్నమైపోయినప్పటికి దైవసాన్నిధ్యమును నీవు పొందుతూనే ఉంటావు. దైవము నీకు తోడుగా ఉండి నీకు సాయపడుతున్నట్లు అనుభూతిని పొందుతూనే ఉంటావు.

నువ్వు మెదడుతో పనిచేస్తున్నా సరే, చేతులతో పని చేస్తున్నా సరే – ఈ రెండింటికి మంత్రం ఒక్కటే – దైవమును స్మరించుకోవాలి. దైవానికి సమర్పించుకోవాలి. నువ్వే పనిచేసినా సరే 'కృష్ణార్పణం' అనుకొని చేయాల్సిందే. ఇది నీకు చక్కటి క్రమశిక్షణ, రక్షణ కూడాను. ఎందుకంటే దైవం పేరుమీద చేసినప్పుడు నీకు చెడ్డపనులుగాని తప్పులుగాని రావు.

*

మన గమ్యమేమిటి అనే ప్రశ్న ఇక మిగిలి ఉన్నది. అది పరమ చైతన్యము. దైవము లేనిదే నీవు ఏ పనీ చేయలేవు. నీకు చేతులాడవు. దేవుడు లేకపోతే నీకు ఆధారం లేనట్లే. ఆ శక్తి కూడ దైవము దగ్గర నుంచే రావాలి. బావిలో నీళ్ళు లేకపోతే నీకు నీళ్ళు ఎక్కడ నుంచి వస్తాయి. దైవము నీ చెంత లేకపోతే నీకు జ్ఞానము, శక్తి ఎక్కడి నుంచి వస్తాయి? ఇట్టి పరిపక్వ స్థితియే నీ గమ్యము. అంతవరకు నీ జీవితము దాని కోసం సిద్ధము చేసుకొనుట మాత్రమే.

ఈ విధంగా పరాకాష్ఠకు చేరిన సాధకుడు దైవ సాన్నిధ్యము లేకుండా ఏ పని చేయలేడు. ఒక వేళ దైవము వినా పని చేసినప్పుడు నీకేమి తప్పుగా అనిపించకపోతే నీలోని ఆ విభా

గము ఇంకను దైవానికి అర్పించబడ లేదన్న మాట. మామూలు మనుషుల పరిస్థితి – దేవుడు అక్కర్లేని వాళ్ళ సంగతి అంతే కదా. కాని దైవం కోసం తహతహలాడే మనిషి సంగతి వేరు. నీవు దైవముతో సంపూర్ణంగా, సర్వాంగీణంగా ఐక్యత చెందిన నప్పుడు ఒక్క క్షణమైనా గూడా దైవం నీతో లేకపోతే నువ్వు చచ్చిపోతావు. ఎందుకంటే ఇక నీ జీవిత సర్వస్వము, నీ ఆధార మంతా దైవమే. ఆయనే నీకు ప్రాణం. ఆయనే లేకపోతే ఇంకే మియు లేనట్లే.

*

ఉదాహరణకు, నీవు నీ జీవితాన్ని దైవానికి అర్పణచేయడానికి నిశ్చయించావనుకో. నీవు అలా నిర్ణయించుకున్నప్పుడు, ఇంతలో అనుకోకుండా ఏదో ఒక దుస్సంఘటన ఎదురౌతుంది. దాని ఫలితంగా చలించి ప్రతిఘటిస్తావు. అంతకుముందే కదా, "నా జీవితం దైవానికే చెందుతుంది" అని అనుకున్నావు. అయినప్ప టికీ హఠాత్తుగా ఈ దుస్సంఘటన జరిగితే, నువ్వు ఎదురు తిరుగుతావు. అలాకాకుండా నీ అర్పణకు బద్ధుడవై ఉండాలను కుంటే, ఈ విషాద సంఘటనను సైతం ఆ దైవంముందు అర్పించి, "నీ యిచ్ఛయే నెరవేరుగాక; నీవు ఆ విధంగా నిర్ణయిస్తే అదే జరగనీ" అని విధేయతతో చెప్పాలి. ఇది హృదయపూర్వకంగా, అప్రయత్నంగా జరుగవలసినది కనుక చాలా కష్టం. సమర్పణ లక్షణం అలా ఉండదు. స్వల్పవిషయాలలోకూడ నీవనుకున్నది జరుగకుండా, నీ ప్రయత్నం ఫలించకుండా, ఇంకొకటి జరిగిన ప్పుడు, వెంటనే వ్యతిరేకించి, 'అది అలా కాకూడదు' అనే రీతిలో ప్రతిఘటించే బదులు, నీవే గనుక పూర్ణసమర్పణ చేసుకొని ఉన్నట్లయితే, కడు ప్రశాంతంగా, నిశ్చలంగా ఉంటావు. నిన్ను నీవు సమర్పించుకున్నావు కాబట్టి, ఏ పరిస్థితి వచ్చినా ఆ విధంగా నే శాంతం వహిస్తావు. అది ఒకరకంగా జరిగితే బాగుండదనే ఉద్దేశ్యం నీకు ఒకవేళ ఉన్నప్పటికీ, అలా కాకుండా ఇంకొక రకంగా జరిగినా అదికూడ బాగానే ఉన్నట్లు నీవు తెలుసుకుం టావు. ఉదాహరణకు, నీ కాలాన్ని, శక్తిని, సంకల్పాన్ని వినియో

గించి, ఏదో జరుగుతుందని చాలా రోజులు కష్టపడి నీకోసం కాకుండా దైవానికే సమర్పించి ఒక పనిని నీవు చేస్తావు. అంత కష్టపడి, ఎదురు చూచినది పూర్తిగా వ్యతిరేకంగా అయినప్పటికీ, నీ సమర్పణము నిజమైనదైతే "బాగుంది, ఫర్వాలేదు; నేను చేయ గలిగినదంతా బాగానే చేశాను. ఇక, అది ఎలా జరగాలో నిశ్చ యించేది ఆ దైవమే. ఆయన ఏది నిశ్చయిస్తే అదే నాకు ఇష్టం, అని అనుకుంటావు. అలాకాకుండా, నీకు ప్రగాఢము, స్వతస్సి ద్ధమునైన సమర్పణభావము లేకపోతే, నీవు "ఇది ఏమి? నేను నా కోసమని కాకుండా దైవంకోసమని ఎంతో కష్టపడి చేస్తే ఈ విధంగా జరిగిందేమిటి.... చేసినదంతా నిష్ప్రయోజనం" అనుకుం టావు. వందలో తొంభైతొమ్మిది విషయాలలో నీవు ఇలాగే అను కుంటావు. నిజమైన ఆత్మసమర్పణ చాలా కష్టం.!

*

ప్రాణకోశం సహకరించడానికి ఒప్పుకుంటే (అదే ఘనం), అది తన యావచ్ఛక్తినీ ఉపయోగించి పనిచేయదలచుకుంటే, అట్టి సందర్భంలో సైతం, పని సక్రమంగా అవుతుందనీ సానుకూల మవుతుందనీ ఒక ప్రత్యాశ అడుగున ఎక్కడో దాగి ఉంటుంది. అది నీ విధేయతనంతనూ పూర్తిగా ఆవరించి వేస్తుంది. ఈ విధ మైన ప్రత్యాశ అహంభావంతో కూడిన వ్యక్తిగత విషయం; ఇది విధేయతను మరుగుపరచడంవల్ల నీకు చేసిన తప్పు తెలియదు.

నీవు ఏ పనిచేస్తున్నాసరే నీ మనస్సూ, నీ ప్రాణిక శక్తులూ, దాని ద్వారా ప్రయోజనాన్ని పొందాలని చూస్తాయి. సంతృప్తి, సంతోషం, నీపై నీకు కలిగే సదభిప్రాయం మొదలైన వన్నీ అవి పొందే ప్రయోజనాలు. మనని మనం మోసగించు కోకుండా ఉండడం కష్టమే!

*

నువ్వు దైవానికి సమర్పించుకున్న విషయాలను గురించి నువ్వే జ్ఞాపకం పెట్టుకున్నట్లయితే వాటిని ఆయన గుర్తు పెట్టుకోవా ల్సిన అవసరముండదు! ఒక వేళ వాటిని గురించి నువ్వు ఇతరు

లతో మాట్లాడినా, వారికి చెప్పినా ఆ సమర్పణ నీ అహంకార రక్కసికి చేసావన్న మాట – దైవానికి కాదు.

*

ప్రశ్న: సమర్పణ అనగా సేవాభావంతో నీ కర్మలను సమర్పించు కోవటమే కదా!

కర్మాచరణ చక్కటి క్రమశిక్షణా మార్గమే నేను కాదంటల్లేదు. అయితే ఒక సంగతి నువ్వు గుర్తుంచుకోవాలి. యంత్రము వలె భక్తిభావం లేకుండా చేతనారహితంగా పనులు చేయటం యోగం కానేరదు. అదికాదు. కేవలం చేయటం మాత్రమే కాదు.

అన్నిటి కంటె ముఖ్యమైన విషయము నీ ప్రకృతి. నీ ఉనికి, నీ స్వభావము. నీవు సమర్పింప వలసినది వీటినే. ఎందుకో తెలుసా? అవి మారాలి కాబట్టి. అంతే కదా మరి. నీ ప్రకృతే కదా మారవలసినది. కాబట్టి నీవు సమర్పించవలసిన ముఖ్యమైన వస్తువు నీ వ్యక్తిత్వమే, నువ్వే. ప్రతి మనిషికి తన ప్రత్యేక లక్షణాలు – అర్థం చేసుకుండే తీరు, బాహ్యాస్పర్శలకు స్పందించే విధానము, ప్రత్యేకమైన ఫీలింగ్స్, అభివృద్ధిపొందే పద్ధతి, జీవితంపట్ల తన దృష్టి, జీవితం నుంచి తను కోరే ప్రయోజనాలు – ఈ లంపటాల సంపుటినే తప్పని సరిగా నీవు సమర్పించుకోవాలి. దివ్యజ్యోతిని నీలో కాహ్వానించుకొని నిన్ను పరివర్తింప చేసుకోవాల్నంటే నీ మానసిక జీవితాన్ని, మిగిలిన జీవనవిధాన్నానంతటిని సమర్పించుకోవాలి. *ఈ విధంగా చేసినప్పుడు నీ అంతరంగికాన్నంతా దేవునికి విప్పి చూపించినట్టుగా అవుతుంది.* దానికి ఎటువంటి చికిత్స చేయాలో ఆయనకు బాగా తెలుసు. నీ లక్షణాలలో మంచివేవో చెడ్డవేవో వేటిని మార్చాలో వేటిని సత్యానుగుణంగా మలిచి దైవప్రకటనకు యోగ్యమైన మాధ్యమంగా తయారు చేయాలో ఆయనకు బాగా తెలుసు. *అందుకనే నేను నొక్కి చెబుతున్నాను – నువ్వు చేసే పనుల కంటే నీ వ్యక్తిత్వాన్నంతటినీ సమర్పించుకోవటం చాలా ముఖ్యమైన విషయం. నువ్వు చేసే పనుల కంటే (పనులు*

ముఖ్యమే నేను కాదనటం లేదు) నీ వ్యక్తిత్వమే వెయ్యిరెట్లు ముఖ్యమైనది.

అనువాదం: అరవిందార్చన; ఎ.వి.ఆర్. శాస్త్రి; ఎ. ప్రభావతి; ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి, ఆర్. లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

విభాగం: II

సాధనకు అవసరమైన అయిదు అంతర్గుణాలు

యోగసాధనలో ఆత్మార్పణం అత్యావశ్యకమైన ప్రప్రథమ నిబంధన అంటారు శ్రీఅరవిందులు. అయితే దీనిని యోగసాధనకు కావలసిన పెక్కు లక్షణాలలో ఇది కూడా ఒకటేలే అని భావించకూడదు. ఇది శరణాగతి – యోగసాధనకు అనివార్యమైన తొలి మెట్టు. పరిపూర్ణంగా ఆత్మార్పణం చేసుకునే కృతనిశ్చయం లేకుండా ఎవ్వరూ యోగసాధన ప్రారంభించ లేరు. ఆత్మార్పణం పరిపూర్ణం కావాలంటే ఈ క్రింది లక్షణాలు అన్నీ ఉండి తీరాల్సిందే.

మొట్టమొదట "ఆత్మార్పణ" పూర్ణయోగానికి తప్పనిసరి. "అన్యథా శరణం నాస్తి, త్వమేవ శరణం మమ" – అనే దృఢ సంకల్పం కావాలి. మార్గాంతరమే లేదు. మరి ఇదొక్కటే దారి.

తర్వాత మాత్రం తప్పనిసరిగా అయిదు సుగుణాలు, యోగ్యతలను పొందాలి:

1) *చిత్తశుద్ధి లేదా పారదర్శకత్వము* (sincerity* or transparency) 2) *విశ్వాసం లేదా నమ్మకం (దైవం పై సహజమైన నమ్మకం)* 3) *భక్తి లేదా కృతజ్ఞతాభావం* 4) *ధీరత్వం లేదా ఆకాంక్ష లేదా అభీప్స* (aspiration) 5) *సహనము లేదా నిలకడ*

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

* కొన్ని ఆంగ్ల పదములను శ్రీమాతారవిందులు విశేషార్థములలో వాడినారు. అన్ని పదములకు తెలుగులో సమానార్థకములు దొరకవు. వాటి వివరణను చూసిన యెడల ఆయా అర్థములు స్పష్టమగును. అట్టి వివరణలను ఈ పుటలలో పొందుపరచాము.

చిత్తశుద్ధి లేక పారదర్శకత్వము
(Sincerity or Transparency)

'సత్యమే జయము' అనే నానుడి యోగదృష్టిలో చాలా విశేషార్థాన్ని సంతరించుకుంటుంది. సత్యమనగా యథార్థము. నిన్ను నీవు యథార్థదృష్టితో చూసుకున్నప్పుడు నీలోని అయథార్థ లక్షణాలన్నీ బయట పడతాయి. అనగా మనిషిలో మామూలుగా వుండే ప్రియాప్రియములు రాగద్వేషాలు మొ॥. వాటన్నిటిని చిత్తశుద్ధితో పునీతము గావించి దైవేచ్ఛకు విధేయముగా చేయాలి. నీ చేతనలో మార్పు రావాలి. ఈ మార్పు ఎలా వస్తుంది? అంతరంగిక ప్రక్షాళనమే నీ నిరంతర వ్యాపకము కావాలి. ప్రతినిమిషము నీ ప్రత్యంగము దివ్యావేశంతో పులకితం కావాలి. దోషాలను పరిహరించాలి. ఏ మాత్రం కపటము గాని దాపరికము గాని లేకుండా దైవానికి నీవు చక్కటి ఉపకరణము కావాలి.

— సంపాదకుడు

అమ్మ మాటలలో

యోగసాధనలో అన్నిటి కంటె చిత్తశుద్ధి అతి ప్రధానమైనది. ఎందుకంటారా? చిత్తశుద్ధి లేనిదే అభివృద్ధి పథం వైపుగా ఒక్క అడుగు కూడా ముందుకు పడదు. కాబట్టి ప్రప్రథమంగా ఉండవలసినది, ఎప్పుడూ కావలసినదీ కూడా అదే.

ఇక్కడ చిత్తశుద్ధి అనే మాటకు ప్రత్యామ్నాయంగా మరొకమాట అనుకోవచ్చు. అదే *పారదర్శకత్వము.* దీనిని గురించి కొంచెం వివరిస్తాను.

చిత్తశుద్ధికి గీటురాయి

నా ఎదుట ఒక మనిషి ఉన్నాడనుకోండి. అతనిని చూస్తూ ఉంటాను. అతని కళ్లల్లోకి చూచినపుడు ఆ వ్యక్తి చిత్తశుద్ధి లేక స్వచ్ఛత కలవాడు అయినప్పుడు ఆతని నేత్రద్వారముల ద్వారా లోలోపలికి చొచ్చుకొని వెళ్లగలిగి ఆతని అంతరంగాన్ని దర్శించ గలుగుతాను. సరిగ్గా ఇలాటి అనుభవమే మరొకటి — ఇంకో వ్యక్తిని చూచినప్పుడు — ఒక మేఘం క్రమ్ముకున్నట్లు కనిపించి ఇంకా

అలాగే చూస్తూంటే అడ్డంగా ఒక తెర, దాని తర్వాత ఒక అడ్డు గోడ అగుపించి పిదప నల్లగా ఏదో క్రమ్ముకుని ఉన్నట్లు కనిపిస్తుంది. వీటిని అతిక్రమించి చిన్న చిన్న రంధ్రాల లోనుంచి ఆ వ్యక్తి అంతరంగ దర్శనం చేసే ప్రయత్నం చేసినా – చూడ గలిగే దేముంటుంది? నా ఎదురుగా ఒక ఇనుప తెర అడ్డుగా ఉన్నట్లు కనిపించినా ఆశ్చర్యపడనవసరము ఉండదు. మరి దట్ట మైన ఇనుపతెరలాటిది అడ్డుగా ఉన్నప్పుడు ఆతని అంతరంగం ఎలా కనిపిస్తుంది? ఇంతకీ తేలినదేమిటి? ఆ వ్యక్తి చిత్తశుద్ధి లోపించినవాడు అనే కదా? ఇంకా దీనినే ఆలంకారికంగా చెప్పాలి అంటే ఆ వ్యక్తి పారదర్శకత లేదా పరిశుద్ధత లేదా స్వచ్ఛత లేని వాడు అనే చెప్పాలి. అదీ! అసలు విషయం.

*

జీవుడు పరమోన్నత చైతన్యస్థితిని సాధించి ఆ స్థాయికి చేరు కోవాలి. తదనుగుణంగా తన కార్యకలాపములన్నిటినీ – వాటి స్థాయిని పెంపు చేసుకుంటూ తీర్చిదిద్దుకోవాలి. ఇదే చిత్త శుద్ధికి అర్థం – పరమార్థం.

సమైక్య సమరసభావాలతో, చిత్తశుద్ధి వ్యక్తిని బలోపేతం చేస్తుంది. వ్యక్తి శరీరభాగాలలో, కదలికలలో అంతటా ఇవి పరి వ్యాప్తమయేలా చేస్తుంది. కేంద్రంగా ఉన్న "దివ్యచిత్తము"నకు ఇవి లోబడి పరిభ్రమణం చేస్తూండేటట్లుగా కూడ చేస్తుంది.

21 ఫిబ్రవరి, 1930

చిత్తశుద్ధి పురోగమన శీలమైనది అనే సంగతి ముందు తెలుసు కోవాలి. జీవుని పురోగమన వికాసాలతోపాటు అదే విధంగా విశ్వ వికాస పరిణామంతో పాటుగా చిత్తశుద్ధి కూడా నిరంతరాయంగా పరిపూర్ణతను సంతరించుకుంటూనే ఉంటుంది. దీనికి అంత మంటూ లేదు. పురోగమనం ఎప్పుడు నిలిచిపోతుందో అప్పుడు చిత్తశుద్ధిలో మార్పు తప్పనిసరి. ఫలితం – నిన్నటి చిత్తశుద్ధి రేపటికి వంచనగా పరిణమిస్తుంది.

సర్వ వస్తువులను సమాదరించ వలెను

పరిపూర్ణమైన చిత్తశుద్ధిని సాధించా లంటే నీలో ఏకోశంలోను ఉండ

కూడని లక్షణాలు కొన్ని ఉన్నాయి. అవి – వ్యక్తుల పట్ల వస్తువులపట్ల మొగ్గుచూపడం, కోరికలు, ఆకర్షణా వికర్షణలు, సానుభూతి, ద్వేషము, వ్యామోహము, అసహ్యము మొ॥ ఉండకూడదు. వస్తువులపట్ల సమ్యక్‌దృష్టి కలిగి ఉండాలి. అలాటప్పుడు ప్రతిదీ అది ఉండవల్సిన నిర్ణీతస్థానంలోనే ఉంటుంది. అన్ని విషయాల పట్ల సమాన వైఖరి కలుగుతుంది. సత్య దృక్పథం ఏర్పడుతుంది. ఇలాంటి కార్యక్రమాన్ని సాధించడం మానవునికి అంత తేలిక కాదు. తాను దివ్యత్వాన్ని సిద్ధింప చేసుకోవాలని ముందు నిశ్చయించుకోవాలి. అప్పుడే వ్యక్తి తనలోని వైరుధ్యాలనుంచి విముక్తిని పొందగలుగుతాడు. అంతవరకు అంటే అంతర్గత వైరుధ్యాలు తనలో చోటు చేసుకొని ఉన్నంత కాలమూ కూడ వ్యక్తి పరిపూర్ణంగా చిత్తశుద్ధిని సాధించలేడు. అంతేకాదు. తన తాలూకు మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక క్రియాకలాపాలన్నీ తనకు తెలియకుండానే వక్రిస్తాయి. శారీరక వ్యాపారాలు అని నొక్కి వక్కాణిస్తున్నాను. ఎందుచేతనంటే ఇంద్రియాలు కూడా వక్రిస్తాయి కాబట్టి. దృష్టి, శ్రవణము, రుచి, భావన ఇవన్నీ కూడా ఉన్నవి ఉన్నట్లుగా కాకుండా తమ కామనలకి అనుగుణంగా ప్రవర్తిస్తాయి. నీలో ఇష్టాయిష్టాలు, ఆకర్షణవికర్షణలు ఉన్నంతకాలం విషయాల తాలుకు స్వస్వరూపాలను దర్శించలేవు. నీ కామనల తాలూకు ప్రతిస్పందనల రంగుటద్దాలలో నుంచే వ్యక్తులను వస్తువులను దర్శిస్తావు. ఇంద్రియ ప్రవర్తనలన్నీ సక్రమమార్గంలో సాగవు. వక్రిస్తాయి. మరి అలాగే నీ భావాలు ఆలోచనలు అనుభూతులు కూడాను. *కామెర్లరోగికి లోకం అంతా పచ్చగానే కనిపిస్తుంది కదా!*

నీలో తప్పని సరిగా ఉండవలసినవి – నిర్మోహము, నిర్మమకారము. అప్పుడే నీ దృష్టి, ఆలోచన, అనుభవము భావన సక్రమంగా సరళంగా ఉంటాయి. ఇది సాధించకలగడమనేది అంత తేలికైన విషయం కాదు. నీలో సమ్యక్ దృష్టి సమ్యక్ భావన లేనంత వరకూ నీ అవగాహన అసమగ్రం గాను దోష పూరితంగాను ఉంటుంది.

అలాటప్పుడు చిత్తశుద్ధి లోపించక ఏమౌతుంది?

మనసా వాచా కర్మణా అపశృతి పనికిరాదు

చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉండటమనేది అత్యున్నత దశ. కాగా తెలివితక్కువతనంగా చేసే వంచన లెన్నో! సామాన్యంగా ఇవి అందరికి తెలిసినవే. వాటి ప్రసక్తి అనవసరమే అయినా కొన్నిటిని ప్రస్తావిస్తాను. త్రికరణ శుద్ధి లేకపోవడమనేది ప్రత్యేకంగా చెప్పుకోవాలి. మన మనసొకటి మాట వేరొకటి; ఒకటి చేస్తున్నట్లు నటిస్తూ మరొకటి చేయడం; నిజమైన కోరికను మనసులో దాచుకొని వేరొకటి బహిర్గతం చేయడం వగైరా. అసలు ఏమాత్రము నిజం లేని పచ్చిఅబద్ధాల సంగతి సరేసరి. ఒక ఫలితాన్ని ఆశిస్తూ ఆ యోచనతో గడుసుగా మరేదో పనిచేస్తూండటం – ఈ మేళవింపులు, కలగాపులగపు మాటలు, చేష్టలు – ఈ పరస్పర వైరుధ్యాలన్నిటికీ నీలో నీవే తావు ఇచ్చినవాడవు అవుతావు. ఇదొక విశిష్టమైన ఆత్మవంచన; పచ్చిమోసం. చూచేవాళ్లకు బాహాటంగా స్పష్టంగా అగుపిస్తూనే ఉంటుంది. దాచుకుందామన్నా దాగే వ్యవహారాలు కావు ఇవి.

కొన్ని మోసాలు, వంచనలు చాలా సున్నితంగా ఉంటాయి. బహిర్గతం కావు. కొంచెం కష్టపడితేనే గాని తెలియవు. నీ లోని

పక్షపాతము ఏ కోశమునా ఉండకూడదు

రాగద్వేషాలు, సహజంగా నీ అవగాహనను నిర్దేశిస్తాయి. నీ బుద్ధి వాటికి లోబడి ప్రవర్తిస్తుంది. నీ ఇష్టాయిష్టాలకు అనుగుణంగానే వ్యక్తుల పట్ల, విషయాల పట్ల అనురక్తి విరక్తులు నీకు తెలియకుండానే నీలో ఏర్పడుతాయి. అలాటప్పుడు నీలో చిత్తశుద్ధి ఘోరంగా లోపించినట్లే కదా! అంటే నీకు తెలియకుండానే నిన్ను నీవు వంచించుకుంటావు. కలుషితమైన నీ మనస్సు ఈ వంచనాపూరిత వ్యవహారాలతో కుమ్మక్కు అవుతుంది. వ్యక్తి స్థాయిని బట్టి ఇంద్రియాల ప్రవర్తన బట్టి మోసాలు వంచనలు రకరకాలుగా మారుతూ ఉంటాయి. స్వార్థము, కామన – ఇవే వంచనలకు మూలం.

అహంకారము, దానిలోంచి పుట్టిన వికారాలు, కోర్కెలు, వాటి వైకల్యాలు – వీటి నుంచే వంచనలు, మోసాలు ఉద్భవిస్తాయి.

నిజం చెప్పాలంటే, వ్యక్తి అహంకారపూరితుడై ఉన్నంత కాలం తానెంత గింజుకున్నా చిత్తశుద్ధి సాధించడం తన వశం కాదు. అహాన్ని తప్పనిసరిగా అధిగమించాలి. దివ్యచిత్తానికి తన్ను తాను పరిపూర్ణంగా అర్పణ కావించుకోవాలి. ఇందులో దాపరికాలకు, బేరసారాలకు, బేరీజులకు ఏమాత్రం అవకాశం ఉండకూడదు. అంతవరకు పరిపూర్ణంగా చిత్తశుద్ధి సాధించడం అసాధ్యమే!

> *చిత్తశుద్ధియే యోగానికి ఉపకరణము, మార్గము, గమ్యము*

అలాగని చిత్తశుద్ధి సాధించే ప్రయత్నం విరమించుకోమనికాదు దీని తాత్పర్యం. "సరే! ముందు ఈ 'అహం' నా నుంచి తొలగిపోనీ! తర్వాత చిత్తశుద్ధి గురించి ఆలోచిద్దాం!" అని తెలివితక్కువగా అనుకోకూడదు. నిర్ణయాలు తలక్రిందులు చేయకూడదు. చిత్తశుద్ధి సాధన ఇతోధికంగా పురోగమిస్తూనే ఉండాలి. ప్రయత్నం స్వచ్ఛంగా ఉండాలి. అహం అంతర్ధానం కావటానికి చిత్తశుద్ధి ప్రాతిపదిక కావాలి. ప్రయత్నం ఎప్పుడూ మానకూడదు. పరిశుద్ధమైన దివ్యసాధనకు చిత్తశుద్ధి మాధ్యమం; ఆధారము; బాట; లక్ష్యము. చిత్తశుద్ధి వినా పొరపాట్లు అనివార్యం. ఆ పొరపాట్లు నీకూ ఇతరులకూ కూడ హాని కలుగ చేస్తాయి. ఇక నిరంతరమూ ఆ చేసిన పొరపాట్లు సరిదిద్దుకుంటూ పోతూండటంతోనే సరిపోతుంది. ఇక మరి సాధనకి సమయం ఎక్కడి నుంచి వస్తుంది?

అదీ గాక చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉండటంలో అపరిమితమైన ఆనందం ఉంది. చిత్తశుద్ధితో చేసే ప్రతికార్యాన్ని అంటిపెట్టుకొని తగిన పురస్కారం ఎప్పుడూ ఉండనే ఉంటుంది. జీవుడు నిష్కళంకుడై ఉన్నతుడై తేలికగా పైపైకి ఎదుగుతూ ఉన్నట్లు భావిస్తాడు. అమితమైన స్వేచ్ఛను అనుభవిస్తాడు. లేశమాత్రమైనా అసత్యమును కూడా సహించలేనివాడు అవుతాడు. ఉజ్వలంగా భాసిస్తాడు.

చిత్తశుద్ధే వ్యక్తికి భద్రత రక్షణ; మార్గదర్శి; చివరికది రూపంతరీకరణ శక్తి కూడాను. ఇన్ని మాట లెందుకు? దివ్య జీవన సౌధము లోనికి అడుగిడ గలిగే పసిడి వాకిలి చిత్తశుద్ధి!

*

_అతిమానస శక్తులతో నిరంతర సంపర్కము_

ఇది సఫలీకృతం అవటానికి కావల్సినది చైతన్యంలో సమూలమైన పరివర్తన. అతిమానస శక్తులతో జీవితం సన్నిహితమై మమేకము కాగలగేటంతగా మార్పు రావాలి. ఇది ఇలా నిరంతరాయంగా తప్పనిసరిగా కొనసాగుతూనే ఉండాలి. అప్పుడే జీవునికి అంతర్గత ముక్తి, స్వేచ్ఛ సిద్ధిస్తాయి. *ప్రతి క్షణము ఈ దివ్యకార్యక్రమములోనే నిమగ్నమై ఉండాలి. బ్రతుకు అంతా, శరీరభాగాలలో ప్రతి అణువు కూడా అతిమానస దివ్య శక్తులతో సమైక్యమై ఉండాలి.* తర్వాత రాబోయే పరిణామాల సంగతి ఆలోచించవలసిన అవసరము రానేరాదు. విశ్వబాహుళ్య శక్తులు, వాటి అభివ్యక్తీకరణలు – వీటి లీలావిశేషాలతో ప్రమేయం పెట్టుకునే అవసరమే జీవునికి కలుగదు. కావలసినదల్లా ఒక్కటే! దివ్య ఆనంద, సత్య, శక్తి, కాంతులతో విడని నిరంతర బంధం, అనుబంధం. మరోమాటు అంటున్నాను విడని బంధం. ఆ దివ్య సత్య శక్తి కాంతుల వలన కలిగే అనిర్వచనీయమైన దివ్యానందం.

అదీ చిత్తశుద్ధి అంటే! మిగిలిన వ్యవహారాలన్నీ అనుకరణలు. ఎవరికి వారు తమ కోసం తాము ఆడుకునే నాటకం. చిత్తశుద్ధి లేనప్పుడు మరి ప్రతీ చర్య నాటకమే కాక, మరేమౌతుంది?

స్వీయ స్వచ్ఛతలో పరిపూర్ణతను ఇతోధికంగా సంతరించుకుంటూ ముందుకు పోతూ ఉండాలి. "ఇదిగో! చూడండి! ఉంటే ఇలా నాలా ఉండాలి!" అంటూ బడాయిగా డంబాలు పలుకకూడదు. చిత్తశుద్ధి అనేది స్వచ్ఛందంగా ఉండాలి; సహజ సుందరంగా భాసించాలి. అలా కాకపోతే అది నాటకమే!

ఇదీ చిత్తశుద్ధి అంటే! (ఇదే ముక్తి, వ్యక్తి దివ్యభవిత్యం కూడా)

*

[చిత్తశుద్ధికి హృదయ నైర్మల్యానికి కర్కశమైన కఠోరమైన పద్ధతులు పనికి రావని, బహు సున్నితము సూక్ష్మము అయిన విధానాల ద్వారానే ఇది సాధ్యపడగలదని శ్రీఅరవిందుల వారు వివరించారు]

సూక్ష్మ ప్రక్రియలు అనగా బహిః గోచరములు కానివి. మానసికంగా ఆచరణ యోగ్యమైన ఆంతరంగిక ప్రక్రియలు, విధానాలు. హృదయంలో దృష్టి కేంద్రీకరణము, ఆత్మసమర్పణ, చిత్తశుద్ధి – ఈ అంతరంగసాధనాల ద్వారానే చైతన్యంలో మార్పు తీసుకొని రావటం సుసాధ్యం. అంతరంగ పరిశుద్ధతకు, పరివర్తనకు బాహ్య ప్రవర్తన కూడా సహకరించే విధంగా ఉండాలి. కాని బాహ్యప్రవర్తనలో ఎంత మార్పు వచ్చినా అంతశ్శుద్ధి, చిత్త నైర్మల్యము లేకపోతే అది నిష్ప్రయోజనమే అవుతుంది. ఫలితం దక్కదు. *అంతర్వ్యాపారమంతా కూడా పరిశుద్ధ చిత్తప్రవృత్తితో కనుక సాగిస్తే బహిర్వ్యాపారం కూడా పరివర్తన చెంది తగినరీతిలో సహకరిస్తుంది. అనుకూలిస్తుంది. సంస్కరణ మరింత వేగిరమౌతుంది.* హృదయ నైర్మల్యానికి చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉండటం అత్యంత ఆవశ్యక లక్షణం. ఆత్మవంచన పనికిరాదు. దైవము దగ్గర, గురువు దగ్గర దాపరికాలు ఉండకూడదు. ఋజువర్తనము కావాలి. సత్యసంధత, ముక్కుకుసూటిగా పోయే చిత్తస్థైర్యం ఉండాలి. ఈ ప్రధాన లక్షణాలు లేకుండా చిత్తశుద్ధి సాధ్యపడదు.

*

చిత్తశుద్ధి అంటే ఋజువర్తనము ఒక్కటే కాదు. అంతకంటె కూడా ఇంకా ఉన్నతమైనది – విశదంగా చెప్పాలంటే – త్రికరణశుద్ధి. నీ మనసు, భావము, మాట నీ దృఢ చిత్తవృత్తికి అధీనమై ఉండి తదనుగుణంగా ప్రవర్తిస్తూ ఉండాలి. సాధకుడు పూర్తిగా దైవానికి అధీనుడై దైవోపకరణంగా మారి దైవత్వంలో మమేకమై ఉన్ననాడు నీ జీవాత్మ దివ్యపరమాత్మకు అధీనమై ఉంటుంది. దివ్యత్వమే ధ్యేయమై తన ఆకాంక్ష దివ్య ఆకాంక్షగా

పెరిగివిల్లి, ఫలితంగా దివ్యప్రేరణ మినహా మరి యే ఇతర ప్రేర ణలు ఆలోచనలు దరిచేరవు.

*

జీవునిలోని అంగాంగము కూడా మహోన్నత దివ్య ఆకాంక్షకు వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తించేందుకు నిరాకరించడమే చిత్తశుద్ధి యొక్క పరమ లక్షణము.

*

దివ్యసత్యమునే ఆకాంక్షించడం, దివ్యమాతకు నిన్నునీవు పరి పూర్ణంగా సమర్పణ కావించుకోవడం, వ్యక్తిగత కోర్కెలు, వ్యామో హాలు దరికి చేరనీయక దివ్య ఆకాంక్ష ఒక్కటే కలిగి, నిరహం కారంగా జీవిత కార్యకలాపాలన్నిటినీ దైవార్పణం కావించి చేసే ప్రతిపనీ కూడా దైవ నివేదనంగా అర్పించుకుంటూ ఉండటం — ఈ దివ్యలక్షణాలు నీ చిత్తశుద్ధిని నిరూపిస్తాయి. ఇవే నీకు దివ్య జీవన సోపానాలు.

*

కావల్సినది ఒక్కటే. నీ శారీరక మానసిక కార్యకలాపాలన్నిటికీ చిత్తశుద్ధి కేంద్రమవాలి. శరీరంలోని ప్రతి అవయవ కదలిక చిత్త శుద్ధికి లోబడి ఉండాలి. ఎట్టి ప్రతికూల పరిస్థితిలో కూడా సత్య మును విడనాడ కూడదు. తప్పని సరిగా, పట్టుపట్టి సత్యసాధన, సత్యశోధనల కోసమై నిర్విరామంగా పరిశ్రమించాలి. అంతకు మించి మరోటి ఉండకూడదు. అలాటప్పుడు అపరిమితమైన ఆత్మ వివేకము ఆత్మావలోకన జ్ఞానము కలుగతాయి. దివ్యకాంతి నీలోకి దిగుతుంది. అందుకు తగినట్లుగా నీవు నీ కవాటములను తెరచు కొని ఉంటావు. అనృతమంటే రోత పుడుతుంది. ఫలితంగా జీవి తమంతా పరిశుద్ధమై దివ్యంగా వెలుగొందుతుంది.

*

మొత్తం దీని కంతటికీ పరమ లక్ష్య, లక్షణ సాధనమొక్కటే! అది పరిపూర్ణ సామరస్య పూర్వకమైన చిత్తశుద్ధి (complete harmo-nised sinserity) ఈ పరిస్థితిని ప్రసాదించ గలిగేవి నీలోని ప్రగాఢమైన ఆకాంక్ష, పైనుంచి దిగి వచ్చే దివ్యకృపాకటాక్షములు.

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వరులు

విశ్వాసము

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

యోగము ఒక దీర్ఘప్రయాణము లాంటిది. చాలో ఓర్పుతో ముందరకు సాగిపోతూవుంటే అనుభూతులు కలుగుతూ వుంటాయి. ముందర ఏం జరుగబోతున్నదో మనిషికి తెలియదు కాబట్టి విశ్వాసము చాలా అవసరము. మనస్సుకు తెలియక పోయినా ఆత్మకు తెలుసు. ఎటువంటి సూచనా లేకపోయినా మనస్సు నమ్మక పోయినా ప్రాణికము తిరగబడి సహకరించకపోయినా ఆత్మవిశ్వాసము నిన్ను ముందరకు తీసుకుపోతుంది.

*

సత్యము ఇంతవరకు ఆవిష్కారము కాకపోయినా, సిద్ధి ఇంతవరకు కలుగక పోయినా, మానవ చైతన్యంలో అవి ప్రతిబింబిస్తూనే వుంటాయి. తత్ఫలితమే విశ్వాసము.

*

ఆంగ్లములో faith అనే మాట మనము 'శ్రద్ధ' అనే మాటకి సమీపార్థంలో వాడుతున్నప్పటికి దానికి సరిసమానం కాదు. నిజానికి అది పరమాత్మ మన మీదకు ప్రసరించే వెలుగు. అతిమానసభూమిక మన మీదికి, మన నిమ్నప్రకృతి మీదికి ప్రసరించే సందేశము. నిమ్నభూమిక నుండి బయటపడి తనను తాను అధిగమించి ఉన్నత భూమికలకు అధిరోహించుటయే దాని ఉద్దేశము. ఈ సందేశాన్ని, ఈ ప్రభావాన్ని గ్రహించి ప్రభావితులయ్యేదెవరు? నీ మనస్సు కాదు. హృదయము కాదు. ప్రాణికము కాదు. సత్యము నెరిగి తన కర్తవ్యమును భవిష్యత్తును తెలిసిన నీ అంతరాత్మ.

*

రామకృష్ణ పరమహంసను గ్రుడ్డినమ్మకము మంచిదేనా అని ఎవరో అడిగేరు. అసలైన నమ్మకమంటే అదే. తార్కికజ్ఞానం వలన గాని రుజువులు ద్వారా గాని నిరూపించబడిన దాన్ని విశ్వాసము అనరు. అది మరియొక విషయము.

*

‘‘దేవుడు నిజముగానే వున్నాడు. ఆయనను వెతికి కనిపెట్టటమే అభిలాషనీయము; జీవితంలో దీనికి సరిసమానమయిన వస్తువు గాని ఇంతకంటె గొప్పవస్తువు గాని ఇంకొకటి లేదు’’ అనే విశ్వాసమే మన యోగానికి ప్రాతిపదిక. ఎవరికైతే అటువంటి నిష్కృకముంటుందో వారు ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి పెట్టిపుట్టారన్న మాట. అయితే అట్టి వాని బాహ్యాస్వభావము ఇందుకు వ్యతిరేకంగా వుండవచ్చు. అతని ప్రకృతి తీవ్రంగా నిరోధించి మొర్రో మొర్రో అని విలపించవచ్చు. దీర్ఘకాలం తన్నుకోవచ్చు. ఎన్ని వైపరీత్యములు సంభవించినప్పటికి అతనికి ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో విజయం తథ్యం.

*

మనిషి ఎంత అజ్ఞాని అయినప్పటికి, అర్భకుడు అయినప్పటికి, పొరపాట్లు చేసినప్పటికి, దుష్టశక్తులు ఎదిరించి నప్పటికి, పరాజయమే కలుగుతుందని తోచినప్పటికి, “ఇట్టి పరిస్థితులన్నిటి ద్వారా దేవుడు నన్ను తన మార్గంలోనే నడిపిస్తున్నాడు” అనే గట్టి విశ్వాసముండి తీరాలి. ఆ మనిషి ఏం జరిగినా సరే చెక్కుచెదరడు. నిరుత్సాహపడడు. అతనిలో సమత్వము రాణిస్తుంది. ఏం జరిగినా, ఎట్టి విపత్తు సంభవించినా, ఇవన్నియు మార్గములో అనుభవమయ్యే మామూలు విషయములే కదా అని అనుకుంటాడు. సమతభావము స్థిరపడిన తర్వాత విశ్వాసము మరింత గాఢమై అతిమానస చైతన్య (supramental consciousness) శక్తులను గ్రహించి క్రియాశీలము గావించగలడు. ప్రస్తుత వ్యవహారమును, పరిమితులను, అతిక్రమించి విశ్వాతీత దైవము యొక్క నిర్దేశములను పాలించగలడు.

వైశ్వాన్విత దైవము (cosmic divine) యొక్క శక్తి స్థానిక పరిస్థితుల వలన పరిమితమై ఉంటుంది. విశ్వాతీత దైవమును అందుకున్నప్పుడు ఆ పరిమితులను దాటిపోవచ్చును.

*

శ్రీమాత ఉవాచ:
మానవమాత్రులలో సంపూర్ణ విశ్వాసము సహజముగా భాసించదు. అది భగవంతుని కృపాకటాక్షముల వలన మాత్రమే సాధ్యము. అప్పుడు నీ అంతరంగంలో ఒక ద్వారం తెరుచుకుంటుంది. అక్కడి నుంచి నువ్వు పరమసత్యమును దర్శించి స్పర్శించగలుగుతావు.

అజ్ఞానాంధకారంలో మునిగి ఉన్న మానవుని పరిస్థితి ఘోరాతి ఘోరము. అట్టి పరిస్థితిలో విశ్వాసము ఎక్కణ్ణుంచి వస్తుంది? అది దైవసాన్నిధ్యము వలననే సాధ్యమవుతుంది. దానిని చీకటి శక్తులతో పోరాడి నిన్ను గెలిపించేందుకై అరుదెంచిన దివ్యశక్తిగా గుర్తించాలి.

*

అసలు విశ్వాసమంటే ఏమిటి? నీలో దైవమున్నాడు అనే గట్టి నమ్మకము నీకున్నప్పుడు ఆ దైవం నీకు కనపడాలి కదా? అనగా విశ్వాసము కేవలం మనసులోనే కాకుండా మనిషినంతా ఆవహించి ఉద్దీపింప జేయాలి. కాని అంతటి గాఢమైన విశ్వాసము నూటికి కోటికి ఏ ఒక్కరిలోనో కాని భాసించదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్కదాంట్లో నమ్మకముంటుంది. నీలో దైవసాన్నిధ్యమున్నదని గట్టి నమ్మక మున్నట్లయితే ఆ విషయము తక్షణం నీ అనుభవంలోకి రావాలి కదా. ఇది నీకు స్పష్టంగా అర్థమయిందని తలుస్తాను. నీకు నమ్మకమున్నది కాని అనుభూతి లేదు అనగా నీ నమ్మకంలో రంధ్రాలున్నాయన్న మాట. అంతే కదా మరి. ఎప్పుడైతే నువ్వు నమ్మిన విషయాన్ని ప్రత్యక్షపరచలేవో అప్పుడు దానికి కారణాలేమిటో అన్వేషించాలి. 'ఔరా నా విశ్వాసమెంత బూటకమైనది. నన్ను నేనే మోసపర్చుకుంటున్నానన్న మాట' అని నీ ఆత్మను శోధించటం మొదలుపెట్టు. నీ లోపల ఎన్నెన్ని దోషములు దాగి ఉన్నయ్యో ఎన్నెన్ని చిన్న చిన్న కోరికలు నక్కి ఉన్నయ్యో గమనించు. బాహాటంగా కాకుండా ఎక్కడో లోలోపల ఒక చిన్న కోరిక దాగి వుంటుంది. నీకు తెలియకుండానే నిన్నా

ఉస్తుంది. "ఇటు చూడు నువ్వు చాల గొప్పవాడివి. నన్ను తృప్తి పరిచావంటే నీ అధికారం పెరిగి గొప్పవాడివవుతావు" అంటుంది.

*

"నేను సంపూర్ణంగా భగవంతుడున్నాడని విశ్వసిస్తున్నా, కనపడ డేమి?" అని ఎంత మొరపెట్టుకొన్నా కానరాకపోడానికి కారణం, విశ్వాసలోపమే.

దీనికి మూడే కారణాలు – మొదటిది దైవశక్తి మీద సంపూర్ణ విశ్వాసం లేకపోవడం, రెండోది దైవత్వపు మంచితనము మీద, మూడవది నీపై భగవంతుడు ఉంచిన నమ్మకం మీద, నమ్మకం లేకపోవడం:

"నేను దైవాన్ని సంపూర్ణంగా విశ్వసిస్తాను. నాకు, నా చుట్టు ప్రక్కల జనాలకు, యావత్ప్రపంచానికి, సహాయం చేస్తు న్నాడు కదా! ఇదంతా దైవసంకల్పం చేతనే జరుగుతున్నది" అంటూ తమ తర్కం ప్రయోగించి నమ్ముతారు. కాని ప్రపం చంలో, చుట్టు ప్రక్కల జరుగుతున్న ఘోరమైన, భయంకరమైన పరిస్థితులను గమనించి, "అసలు దేవుడే ఉంటే ఇలా ఎందుకు జరుగుతుంది? లేదా దేవుడు ఉన్నా అతడు మహాక్రూరుడు, రాక్ష సుడై ఉండాలి, లేకపోతే, యీ రక్తపాతం, అన్యాయాలు ఎలా జరుగుతాయి" అనేది వారి వాదనలో మొదటి అంశం.

"నేను దైవమున్నాడని నమ్మేను – కాని నాకు కన్పిస్తున్న యీ ప్రపంచంలో ఎక్కడ చూచినా కష్టాలే కనబడుతున్నాయి. ముఖ్యంగా నేను ఏం సుఖపడుతున్నాను. నా పొరుగు వారే నా కంటె నయం. నేను భగవంతుణ్ణి నమ్ముకున్నానే. మరి నన్ను ఎందుకు కష్టపెడుతున్నట్లు? దైవం కృపాసాగరం, సర్వ సమ ర్థుడు, మంచికి మారుపేరు అంటారే! అయినా నా బ్రతుకు యిలా నాశనమైపోతున్నదేమి? నాకెందుకు మంచి చెయ్యడు? నిజంగా దేవుడు శక్తి హీనుడు", అని వాపోయే లక్షణం – రెండవ కారణం

ఇక మూడవది – అతివినయం అనుకొని, తమను తామే నిందించుకొనేవారు. "నేను భగవంతుని నమ్మేను. కాని భగవంతుడే నన్ను నమ్మలేదు. నేను చేతకాని వాడినని, అతనికి

ఎందుకూ పనికిరాని వాడినని నన్ను విడిచి పెట్టేశాడు – కనుక ఇంతటితో దైవం కోసం పెనుగులాట వదిలేసుకోడం ఉత్తమం" ఇదీ వరస –

కనుక దేవుని కృపాకటాక్షముల యందు సంపూర్ణ విశ్వాసం, అర్పణ, అంకితం, చిత్తశుద్ధి ఉంటేనే కాని దైవనిర్ణయం తెలుసు కొనలేము – ఆ బాటలో నడువ లేము.

*

పసివాని నిష్కల్మషత్వము, అమాయకత్వం, దైవానుగ్రహానికి సాధనాలు:

పసివాని తలపులో, అది జరగదేమో అనే సంకోచం ఉండదు. తన కోరిక నెరవేరుతుందనే నమ్మకం సంపూర్ణంగా ఉంటుంది. దైవానుగ్రహాంపై అలాంటి విశ్వాసం ఉండాలి. స్వస్వరూప దర్శన కాంక్ష, లేదా భగవద్దర్శనం పొందాలనే తీవ్రమైన తపన లేక ఆకాంక్ష ప్రధాన విషయం – కాని ఊగిసలాడే మనస్తత్వం, ప్రవృత్తులు ఆ ఆకాంక్షను పడతోస్తాయి.

ఊగిసలాట అంటే, నమ్మకం అపనమ్మకం – స్థిరత అస్థిరత – గెలుపు ఓటమి – ఆశా నిరాశ – కలగలుపుగా, ఒక దాని వెంబడి మరొకటి పనిచేస్తూ, నీ ఆకాంక్షను ఎండమావిగా మార్చుతాయి. అంటే చిత్తశుద్ధి లేదని అర్థం.

పసివారికి, ఏదీ అసంభవం అని తోచదు. వారి అమాయకత్వమే వారికి శ్రీరామరక్ష – వెరపు లేదు – ఓటమి లేదు – కోర్కె తీరేవరకు వేచి ఉండటమే వారి సహజ లక్షణం – కాని పిల్లల మీద పెద్దల నిరాశ, నిస్పృహాలు రుద్దజూస్తేనే ఇబ్బంది.

పిల్లల నమ్మకం ఎంత సునిశ్చితం, దృఢం అయినదో తెలుసుకోడానికి ఒక ఉదాహరణ – పిల్లలకి ఓ చిన్న దెబ్బ తగిలితే, చాలా తేలికగా తీసుకుంటారు. "ఇదేం చేస్తుంది అదే మానిపోతుంది", అని మరి ఆ దెబ్బ గూర్చి పట్టించుకోరు. ఆ విశ్వాసమే ఆ గాయాన్ని మాన్పేస్తుంది!

దైవానుగ్రహం కోసం, దివ్యశక్తి కోసం, చిత్తశుద్ధితో, నమ్మకంతో, దృఢదీక్షతో, మన ప్రయత్నం తప్పక నెరవేరుతుం

[illegible] వేచి ఉండాలి. ఓర్పుతో కనిపెట్టుకొని ఉండాలి. గుడి తలుపు తెరచుకొనేటప్పుడు, అక్కడ కాచుకొని ఉన్న వారికి దర్శనం, ప్రసాదం లభిస్తాయి. తలుపు తెరుచుకోడానికి [illegible] కొంత వ్యవధి ఉంది కదా, ఈలోగా మరో పని చూచుకొని రావచ్చునని గుడి వదలి వెళ్లే వారికి దర్శనం లేదు – ప్రసాదం లేదు. కనుక పసివారి నమ్మకంలాంటి విశ్వాసం ఉన్న వారికి అనుగ్రహం లభిస్తుందని భావించాలి.

స్వేచ్ఛానువాదం: రంగనాథ ఆత్రేయ; ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి

భక్తి లేక కృతజ్ఞత

భక్తి అనగా మానవుడు భగవంతునికోసం పొందే ఆవేదన. మొదట మానవప్రేమ లాగే ఆరంభమైనప్పటికీ చేతనలో మార్పు వచ్చినప్పుడు అదికూడ దివ్యప్రేమగా మారుతుంది. అది మానవ ప్రేమ వంటిది కాదు. కేవలం నీ మదిలోనే కాదు. హృదిలోనే కాదు. అణువణువునా నిరంతరం అది నీలో అనుభూతమవుతూ ఉంటుంది. వస్తువులలోను, మనుషులలోను దర్శనమవుతుంది. నీ వల్లభుడు నీలో నిరంతరం నివసిస్తాడు! ఇక నీదంటూ ఏమీ లేదు. ఎందుకంటే నీ మనస్సు, మనస్సులోని ఆలోచనలు, హృదయంలోని ఆవేదనలు, ఒకటేమిటి నీ సమస్తమైన ఉనికిని ఆయన తనదిగా చేసుకున్నాడు. – సంపాదకుడు

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనాలు

- భక్తి అంటే – దైవంపట్ల శ్రద్ధ; ప్రేమ; ఆరాధన. అనంతం కోసం ఆత్మ పొందే వ్యథ.
- తనకంటె గొప్పదాన్ని పూజించుట, ఆరాధించుట; తనను దానికి సమర్పించుకొనుట.
- భక్తి యొక్క పరిపక్వత అనగా తనను తాను పూర్తిగా సమర్పించుకొనుటయే.

- భక్తి అనేది మనస్సుతో గుర్తించే విషయము కాదు. అది హృదయ పరిపక్వత. ఆత్మానుభూతి. చైత్యపురుషుడు జాగృతమై ప్రాధాన్యత సంతరించుకున్నప్పుడు కలిగే స్థితే భక్తి.

ప్రశ్న భక్తిని పరిశుద్ధము పరిపూర్ణము గావించుట ఎలా?

ముందు మనస్సును శాంతింపచేయి. ఆ ప్రశాంత స్థితి లోంచి నిశ్చలంగా ఆత్మ ద్వారములు తెరచి అమ్మని వేడుకో!

మానసిక ఉద్వేగం నిన్ను వేధించకుండా చూసుకో! అమ్మశక్తి వల్ల నీ హృదయ కమలం వికసించే వరకు అలా చేస్తూ ఉండు. చేస్తూనే ఉండు. అలా చేస్తూ ఉంటే నీ హృదయంలో భక్తి వికసిస్తుంది.

*

దైవాన్ని ప్రేమ ద్వారా సమీపించాలంటే ఆ ప్రేమ దివ్యమై ఉండి తీరాలి. మొదట మానవ ప్రేమగాను, భక్తిగాను వివిధ రూపాలు సంతరించుకున్నప్పటికి హృదయపు లోతుల్లోను, ఉన్నతోన్నతాల్లోను అది చైతన్యంగా మార్పులు పొందితే అందు లోంచి శాశ్వతమైన ప్రేమ పెరుగుతుంది. అదే జరిగిందా — మానవప్రేమ బాహాటంగానే దివ్యప్రేమగా పరివర్తనమౌతుంది.

దివ్యప్రేమ మూలము ఆంతరంగికము

అయితే ఈ మానవప్రేమను ప్రదీపితం చేసే శక్తులు మాత్రం రకరకాలు. చైత్యప్రేమ (psychic love) అనేది ఒకటుంది. అది అంతరాంతరాల్లోంచి పుట్టుకొస్తుంది. అంతరాత్మ దివ్యానందంతో సంగమించినప్పుడు మాత్రమే అది ఆవిర్భవిస్తుంది. దానిని ఒకసారి అనుభూతి చెందామా — ఇక అది అలానే ఉండిపోతుంది. దానంతట అది అలా కొనసాగుతూనే ఉంటుంది. బాహ్యమైన సంతృప్తులపై ఆధారపడకుండా దానికదే స్వంతంత్రంగా ఉంటుంది. బాహ్యకారణాలకు తల ఒగ్గదు, తగ్గదు. ఒత్తిళ్ళకు, ఒప్పందాలకు లొంగనే లొంగదు. సద్య స్ఫూర్తితో సునాయాసంగా తనను తాను సమర్పించుకుంటుంది.

అభి[illegible]హాంలకు గాని, నిరాశకుగాని, కలహాలకుగాని, కోపతాపాలకు గాని అది చెక్కు చెదరదు.

అన్ని విభాగాలు దివ్యప్రేమకు ఉపకరణాలే

ఎంతసేపూ ఆంతరంగికాలింగనం కోసం నిదానంగా సదా ఒత్తిడి చేస్తూ ఉంటుంది. కాబట్టి అది సరి యైన ఉత్తమమైన ప్రేమ, భక్తి. అలా అని మానవుని ప్రాణికం, భౌతికంతో సహా ఇతర భాగాలు దానిని అభివ్యక్తీకరించడంలో ఉపకరణలుగా ఉపయోగపడవని అనుకోకూడదు. ప్రేమగురించి గాని చివరికి దివ్యప్రేమ గురించి గాని పరమార్థం గ్రహించి అనుభూతి చెందడంలో వాటి పాత్ర లేదని భావించకూడదు. దివ్యప్రేమను సంపూర్ణంగా వ్యక్తీకరించ డంలో అవి అత్యుత్తమ పరికరాలే! అందులో సందేహం లేదు. అయితే వాటిని మాత్రం తప్పుడు విధంగా కాకుండా సక్రమమైన పద్ధతిలో మనం ఉపయోగించుకోవాలి.

చైత్యప్రేమకు పూజాపునస్కారములు కూడా సాధనములే

ప్రాణికంలోనే ప్రేమ రెండు రకా లుగా ఉంటుంది. అందులో ఒకటి ఆనందమయం. అంతేకాదు. విశ్వా సమైనది, సమృద్ధమైనదీ ఔదార్యం గలది కూడాను. పైగా బేరసారాలకి అతీతమైనది, విద్వేష రహిత మైనదీను. అది అంతరాత్మతో సారూప్యం, తాదాత్మ్యం కలిగి ఉండి, దివ్యప్రేమను వ్యక్తీకరించే సాధనం అవుతుంది. స్వచ్ఛ మైన, సక్రమమైన, అనువైన ఏ లౌకిక అనుభూతినీ ఆత్మప్రేమ గాని, దివ్యప్రేమగాని అలక్ష్యం చేయదు. దానిపై అది అసలు ఆధార పడనే పడదు. అసలు సాధనాలు ఏవీ లేకపోయినా – అది క్షీణించదు – ఎదురు తిరగదు. దానిని వినియోగించుకుంటే ఎంతో ప్రేమతో ఎంతో విశ్వాసంతో ప్రకటితమౌతుంది. కాబట్టి శారీరక సాధనాలను దివ్యప్రేమతోను, భక్తితోను ఉపయోగించు కోవాలి. అంతేగాని మానవ బలహీనతలకు అనుకూలంగా వాటిని మారనీయకూడదు. సక్రమమైన స్ఫూర్తితో చేసినంత సేపు, వాస్తవ మైన ప్రయోజనానికి వినియోగించినంత కాలం ఆ సాధనాలు

దివ్యత్వాన్ని సంతరించుకోవడానికి, కాంతిని స్వీకరించి అంతరాత్మతో సామీప్యం పొందడానికి ఉపకరిస్తాయి.

*

నిరపేక్షమైన దివ్యప్రేమకు రాధ ఒక చక్కని తార్కాణం. తన ఉన్నత ఆధ్యాత్మికభూమికనుండి లౌకికంవరకు సర్వస్వం దివ్యమయం చేసుకొని స్వీయసమర్పణతో పూర్తిగా మంత్రముగ్ధమైన వ్యక్తి ఆమె. దివ్య ఆనందాన్ని ఆమె తన పార్థివ శరీరంలో కూడ వహించి పదార్థానికిగూడా ఆనందాన్ని ఆపాదించ గలిగింది.

*

ఈ సగుణ (ఇష్టదేవత) ఆరాధనా భావాన్ని విశ్వవ్యాప్తం చేయడానికే ఈ సంపూర్ణ భక్తియోగ మార్గం! దీనివల్ల భక్తిభావం బహుళంగా అల్లుకుని దైవంపట్ల వ్యక్తిగతమైన సంబంధం ఏర్పడుతుంది. మనసా, వాచా, కర్మణా నిత్యం ఆ భావం స్థిరపడడానికి, స్వీయసమర్పణతో సంపూర్ణ శరణాగతి స్థితిని పొందడానికి ఇది దోహదం చేస్తుంది.

వస్తువులలో కూడా దైవం సాక్షాత్కరిస్తాడు!

ఆ భావం బలీయమైతే దైవం మనకు సమీపంలోనే మసులుతున్నట్టు అనిపిస్తుంది. *మనతోను, మనలోను ఆయన, ఆయనతోను, ఆయనలోను మనం అనే భావం కలుగుతుంది.* ఈ విధమైన ఆరాధనకు నిత్యమననం (సర్వవిషయాల్లోను ఆయన్నే స్మరించడం), దర్శనం (సర్వత్రా సర్వవేళలా ఆయన్నే చూడగలగడం) అవసరం. భౌతికపరమైన వస్తువుల్ని చూసినప్పుడు వాటిల్లో మనం దివ్యప్రేమ భావాన్ని అనుభూతి చెందగలుగుతాం. మనం మనుషుల్ని, జీవుల్ని చూసినప్పుడు వారిలో మనం దైవాన్ని చూడగలగాలి. ఆయన రూపాలుగా మనం ఏర్పరచుకున్న సంబంధాలతోనే మనం వారిని భావించ గలగాలి.

అటువంటి సందర్భాలలో ఈ పదార్థప్రపంచం అవధుల్ని దాటితే మనకు ఇతర స్తరాల జీవులతో సంబంధాలు ఏర్పడతాయి. అయితే ఈ రకమైన భావం, ఈ దృక్పథం వాస్తవమని మనస్సుకి బాగా నాటుకోవాలి.

భౌతిక విషయాలకు, ప్రత్యక్షంగా కనిపించే వాటిని మాత్రమే అంగీకరిస్తూ, సాధారణ, అశాశ్వత అనుబంధానికి అలవాటుపడింది మానవ మనస్సు. మన మనస్సులో అంతర్గతంగా సూక్ష్మంగా ఉన్న దైవాన్ని విస్మరించడం కూడా మనస్సుకు సహజమైన అలవాటే. తప్పించలేని ఈ అలవాటును జాగ్రత్తగా మనకు ఉన్నతిని కలిగించేలా మలచుకోవాలి. మొత్తం దేవతల్లో మనం ఆరాధించే దేవుణ్ణి ఒక్కణ్ణే మనం హృదయంలో దర్శించగలగాలి. మన సర్వేంద్రియాలు ఆ విధంగా అనుభూతిచెందాలి.

మనం మన ఆధ్యాత్మిక అనుబంధాన్ని ఇలా విస్తరించుకుంటూ పోతే అంతా దైవమయం అనే స్థాయికి చేరుకోగలుగుతాం. చైతన్యమయమైన ఆయన ప్రోత్సాహంవల్ల మనం ఈ ప్రపంచాన్ని ఎటువంటి అవాంతరాలు లేని పద్ధతిలో చూడగలుగుతాం. దైవసాన్నిధ్యాన్ని ఆత్మపరంగానే కాకుండా వస్తుపరంగా (objective) సైతం విశ్వజనీనమైన ఒక బాహ్యావాస్తవంగా అది తెలియగలుగుతుంది.

నీ శరీరం దేవునికి ఆవాసం

ఆంతరంగికంగా మనం ఆరాధించే రూపం మన మనోనేత్రానికి కనిపిస్తుంది. *ఆయన మన మనోమందిరంలో నివసిస్తాడు. తన సాన్నిధ్య మాధుర్యాన్ని మన హృదయానికి తెలియజేస్తాడు.* ఆయన మన హృదయ శిఖరాల్లో ఉండి మన మనస్సుకి, జీవితానికి సంబంధించిన అన్ని కార్యకలాపాల్లో స్నేహితునిగా, యజమానిగా, ప్రేమికునిగా మనతో ముచ్చటిస్తాడు. పైనుండి మనల్ని ఆయనలో కలుపుకుంటాడు. సుస్థిరమైన ఈ అంతర్గత సంసర్గమే ఆనందం. దీన్ని మరింత సన్నిహితంగా, శాశ్వతంగా నిర్విరామంగా చేసుకోవాలి.

నిత్యకృత్యాలలో కూడా ఆయనే భాసిస్తాడు

మనం సాధారణ వ్యాపకాల నుండి వైదొలగి ఆరాధన ద్వారా పొందగలిగే ప్రత్యేక సమయాలకు మాత్రమే ఇది పరిమితం కాకూడదు. మన మానవ కార్యకలాపాలను ప్రక్కన పెట్టాలని అను

కొనేకూడదు. ఆలోచనలు, ప్రేరణలు, అనుభూతులు, కార్యకల
పాలు అన్నీ ఆయన అంగీకారం ప్రకారమే జరగాలి.

సరే! ఆ స్థితికి మనం ఇంకా చేరుకోలేకపోతే ఎలా...?

అప్పుడు ఏం చేయాలంటే –

దేవునితో పూర్తిగా తాదాత్మ్యం

ఆ విశ్వాత్మ మనలోకి మరింతగా దిగివచ్చి, తన శక్తి, కాంతి, జ్ఞానం ప్రేమ, ఉత్సాహంతో అంతట వ్యాపించి ఉండేందుకు వీలుగా మనం ఆకాంక్షించి ఆయనకు సమర్పించుకోవాలి. ఇలా చేస్తే చివరకి మన ఆలోచనలు, అను భూతులు, ప్రేరణలు, క్రియలు అన్నీ ఆయన నుండి పురోగమి స్తాయి. అవి దివ్యబీజాలై అంకురాలై, క్రమంగా రూపుదిద్దుకుం టాయి. ఫలితంగా మనం ఆయనలోని భాగమేనని, అంతర్గతంగ తెలుసుకోగలిగే స్థాయికి ఎదుగుతాం. అప్పుడు మనం ఆరాధించ దేవుని ఉనికికి, మన జీవితానికి మధ్య అసలు తేడాయే ఉండదు

*

గురువుగా దేవునికి శిష్యత్వం, తండ్రిగా భగవంతునికి పుత్రత్వం మాతృమూర్తిగా జగత్కర్త వాత్సల్యం, దివ్యసఖునిగా కరచాలనం సహచరునిగా ఆయనపట్ల సంతోషం, జతగానిగా జగన్నాటక సూత్రధారితో క్రీడ, యజమానిగా జగన్నాధునికి ఆనందకరమైన దాసత్వం, దివ్య విటునిగా ఆయన మధురప్రేమ – ఈ పరవశ సప్తకం మానవుని శారీరక జీవితంలోని పరమానందానుభూతి.

వీటన్నటిని హరివిల్లు రంగుల అనుబంధంగా ఒకేచోట మేళవించు. అప్పుడు నీకు వేరే ఏ స్వర్గమూ అక్కర్లేదు. నువ్వు అద్వైత భావనకు సైతం అతీతంగా ఉండగలుగుతావు.

*

శ్రీమాత ప్రవచనములు:

నీ ప్రకృతంతా కృతజ్ఞతా మయమైపోవాలి

భక్తితో పాటు నిత్యం ఉండవల సిన మరో అంశం ఉంది. అది కృతజ్ఞతా భావం (విశ్వాసం). అద్భు తమైన కృతజ్ఞతా భావం భగవంతుడు నిజంగా ఉన్నాడనే

...న్ని కలిగించి ఉదాత్తమైన ఆనందాన్ని నీలో నిలుపుతుంది. ... ప్రపంచం యొక్క బాహ్యాస్వరూపం ఘోరాతిఘోరంగా ఉండొచ్చు. కాని అది భగవంతుని ఆవాసము. భగవంతుడు ఉన్నాడన్న ఉదాత్త సత్యంతో ప్రతిసారీ ప్రత్యక్షంగానో, పరోక్షం ...నో నిన్ను అనుసంధానం చేస్తూ ఉంటుంది. నీ హృదయం ఉదాత్తమైన చిక్కని ఆనందంతో నిండి పోతుంది. అటువంటి విశ్వాసం (కృతజ్ఞతా భావం) అన్నిటి కంటె అతిరుచికరమైనది.

విశ్వాసం (కృతజ్ఞతాభావం) ఇచ్చేటంత ఆనందాన్ని ...దీ ఇవ్వలేదు – పక్షుల కిలకిలారావాలు విన్నప్పుడు, అంద...న పుష్పాలు వికసించినప్పుడు, ఓ పసిపాపను చూసినప్పుడు అందమైన సూర్యాస్తమయాన్ని దర్శించినప్పుడు నువ్వు ఈ ...వంతో ముగ్ధుడవైపోతావు.

ప్రపంచంలోని దైవానికి జేజేలు

ఇలా ఇంకా ఎన్నెన్నో...! ఏదైతేనేం "ఈ ప్రపంచం వెనకాల దివ్యమైనది ఏదో ఒకటి ఉంది. ఈ ప్రపంచంలో నిజం ...నే దేవుడున్నాడు", అనే భావం హఠాత్తుగా నీకు కలుగు ...ంది. ఈ రకమైన ఆవేశం చాలా లోతైె నది. చాలా తీవ్రమైనది.

విశ్వాసం (కృతజ్ఞత) లేని భక్తి ఖచ్చితంగా అసంపూర్ణ ...ని నేను కనుగొన్నాను. భక్తితోపాటు విశ్వాసం ఉండితీరాలి.

*

దేవుడు మనని దగ్గర దారిలో నడిపిస్తాడు

స్వార్థం ముసురుకున్నప్పటికి, అజ్ఞానం ఆవరించినప్పటికి. అపోహాలు అతిశయించినప్పటికి, అహం ...రం అధికమైనప్పటికి, ఆఖరికి ఎదురు తిరిగినప్పటికి వాటిని ...చేయకుండా భగవంతుడు ప్రతివారిని సులువైన దగ్గరి దారిలో ...గమ్యానికి నడిపిస్తున్నాడు. అటువంటప్పుడు దివ్యమైన ...యన కృపను మరిచిపోకుండా విశ్వాసం (కృతజ్ఞతా భావం) ... ఉండాలి కదా!

అహంకారాన్ని అంతం చేయడానికి, అంధకారాన్ని తరిమి కొట్టడానికి కృతజ్ఞతాభావం వలన రగిలేజ్వాల మన హృదయంలో నిత్యం వేడిగా, మధురంగా, ప్రకాశంగా జ్వలిస్తూ ఉండాలి.

సాధకులను వారి వారి గమ్యంవైపు దగ్గిర దారిని నడిపించే ఆ పరమాత్ముని కృపాసాగరానికే ఈ కృతజ్ఞతా జ్వాల. ఆయన కరుణను తెలుసుకోగలిగి దానికి మనం ఎంత ఎక్కువగా విశ్వాసం చూపితే – గమ్యం చేరుకునే మార్గం అంత చేరువ అవుతుంది.

*

ప్రార్థించడానికో, దేవుని నుండి దేనినో యాచించడానికే కాకుండా తనను తాను సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవడానికి కృతజ్ఞతలు తెలుపుకోవడానికి, ఉదాత్తమైన దానిని కోరుకోడానికి, శరణు పొందడానికి – ఇటువంటి నిజమైన భావంతో చర్చికిగాని, ఆలయానికి గాని వెళ్లేవారు – చాలా తక్కువమంది, అతితక్కువ మంది ఉంటారు – వారిని వేళ్ళపై లెక్కపెట్టవచ్చు.

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

ధీరత్వము లేక అభీప్స (ఆకాంక్ష)

యోగమనగా దైవశక్తిని మానవ శరీరంలోనికి కొనివచ్చి క్రియాశీలము గావించుట. దైవశక్తి మానవశక్తి వంటిది కాదు. అగ్ని, విద్యుచ్ఛక్తి మొ॥ మానవునికి పరిచితములు. కాని దైవశక్తి బ్రహ్మాస్త్రము వంటిది. మన అణ్వాస్త్రములు దాని ముందర గడ్డిపోచలు. ఆ శక్తి మానవుని సాధారణ ప్రకృతిని మార్చి దివ్యప్రకృతిగా పరిణమింప జేయగలదు. అంతటి మహత్తరమైన శక్తిని గ్రహించుటకు మానవుడు యోగ్యుడు కావలెను. తన ఉనికినంతా భగవంతుని సమక్షమున విప్పి అప్పచెప్పవలెను. ఆ మహాశక్తికి ఏ మాత్రం భయపడకూడదు. దేవుని మీద భారం వేసి ధైర్యస్థైర్యములతో నిలబడుట ఎంతో

[illegible]రం. సాధనలో అసుర శక్తులు నిన్ను పట్టుకొని పీడించ
[illegible]. పూర్వము ఋషులు యజ్ఞ యాగాదులు తలపెట్టిన
[illegible] అసురులు వాటిని భంగపరచుట మనకు తెలిసిన విష
[illegible]. నేటి పరిస్థితి కూడ అంతే. విపత్తులు సంభవించిన
[illegible] ఆత్మసమర్పణమే మనకు శ్రీరామరక్ష.

— సంపాదకుడు

[illegible] అమృత వాక్కులు:

[illegible] సిద్ధికి అంగాలున్నాయనీ అందులో ఈ ధైర్యమొకటనీ [illegible] గుర్తు.... కానీ ఈ ధైర్యమంటే ఆత్మప్రస్థానానురక్తి. ఈ [illegible]ప్రస్థానమొక మహాప్రస్థానం – ప్రయాణం – ఒక సాహస [illegible]. జైత్రయాత్ర. దీనియందభిలాష. అభిరుచి. ఇదే అభీప్స. [illegible] అంటే నీకు తెలియకుండా సంపూర్ణంగా నిన్నాక్రమించి [illegible] లోబరచుకొని నడిపిస్తుంది. ఇక్కడ లెక్కలుండవు. ప్రమా[illegible]లుండవు. వెనకడుగు వేయనీయని ఒక ప్రబల యోగాగ్ని [illegible]. అదొక కరదీపిక. కాగడాగా నిన్నా ఆత్మాధ్వంలో [illegible]దురు తీసుకొనిపోతుంది. పరమేశ్వర సమ్మేళనమే లక్ష్యముగా [illegible] ఈ జైత్రయాత్రలో అది నీకు మార్గదర్శకమైనది. ఈ [illegible]మెక్కడికి? ఈ అడుగు ఎక్కడ పడుతుందన్న చింతన [illegible]గనీయకుండా సత్యదర్శన పర్యంతం ముందుకు తీసుకొని [illegible]ంది. ఎక్కడకు? ఎందుకు? – అన్న ప్రశ్న కలిగిందంటే [illegible] ముందుకు సాగిపోలేవన్న మాట. ఉన్న చోటనే ఉంటావు. [illegible]తుంది అన్న భయం నుండి ఆ ప్రశ్నలుదయిస్తాయి....

ధీరత్వం లేదా ధైర్యం – విషయాభిలాషల వెంట పరు[illegible] జీవాత్మ లేదా జీవుడు అధీరుడు. ఏకాగ్రత లేని వాడు. [illegible]త్మానురక్తి లేదా ఆత్మోన్ముఖమైన జీవాత్మ ఏకాగ్రమై [illegible]మే లక్ష్యముగా గలది. ఈ బెదరనితనం పేరు ధీరత్వం. [illegible]ంటే ఆధ్యాత్మయుద్ధ వీరుడు. అంతరయుద్ధ వీరుడు. బాహ్యా[illegible]ద్ధ వీరుడు. సాధారణ నరుడు రాజు. ఆత్మజయమే లక్ష్యముగా [illegible] వ్యక్తి ఋషి. యోగి. ఇదే ఆత్మరతి. దివ్యత్వమే లక్ష్యంగా కల

తీవ్రతపన. వెనుతిరగనీయని ఆత్మ ప్రయాణానురక్తి అభీప్స, ధైర్యం.

*

మనిషిలో అత్యంత అపంశుద్ధాంశం భయం. ఇది అసురశక్తుల ప్రభావంతో మనిషిని ఆశ్రయించి భౌతిక వాతావరణంలో దివ్యత్వానికి వైరుధ్యం కల్పిస్తుంది. కనుక యోగాన్వేషణ కలవారు దీనిని దరిచేరనీయ రాదు. తమ శక్తియుక్తులతో – ఓర్పుతో – దాని నీడను కూడా పడనివ్వరాదు. యోగపథంలో ప్రయాణించే వ్యక్తి ఈ క్షుద్ర-అల్ప-బలహీన-జుగుప్సావహమైన భీతిని జయించాలి. అది నీలో నిన్ను ముడుచుకొనిపోయేటట్లు చేస్తుంది. యోగ మార్గంలో ప్రయాణించే వానికి కావలసినదేమంటే శ్రద్ధ, ఆత్మార్పణ, వ్యాపార దృష్టి లేకపోవటం. (భగవంతుని అది కావాలనీ – ఇది కావాలనీ అడగటమే వ్యాపారం) రక్షణ రాదేమోనన్న భీతి – ఋజువులు కోరుకోకపోవటం – ఇలాంటి లక్షణాలుండాలి.

నీవేది చేస్తున్నా నీ లక్ష్యం నుండి క్షణం ఏమరుపాటుండరాదు. ఈ మహాప్రస్థానంలో చిన్నవీ – పెద్దవీ అన్న భేదముండదు. ప్రతిదీ సమానమే. నీ లక్ష్యం చేరుకోవటానికి తోడ్పడేదీ కావచ్చు. జాగు చేసేదీ కావచ్చు. అన్నం తినే ముందు కొన్ని క్షణాలైనా నీ లక్ష్యశుద్ధి – సిద్ధిపై మనస్సును కేంద్రీకరిస్తూ – నీవు తినే అన్నంలో ప్రతి మెతుకూ నీ లక్ష్యానికి కావలసిన శక్తినీ – శ్రద్ధనూ – ఓర్పునూ – ప్రయత్న స్థిరత్వాన్నీ కల్గించాలని ప్రార్థించు. ఆ అన్నం నీకు ప్రయాణంలో కావలసిన ఓర్పునూ – ఓపికనూ కల్గించాలని కోరుకో, ప్రార్థించు. నిద్రించే ముందు అలాగే కొన్ని క్షణాలు నీ ఆత్మాభిరతి రూపమైన అభీప్స పై మనస్సును లగ్నం చేసి ధ్యానించు. నీ అలసిన నరాలకు శక్తి రావాలని, నీ మెదడుకు శాంతి లభించాలని – నీవు మేల్కొన్నాక నీలో కొత్త జవసత్త్వాలను కలిగేటట్లుగా ధ్యానించు. తిరిగి నీ మహాప్రస్థానం తేజోవంతం కావాలని కోరుకొంటూ ధ్యానించు.

[illegible]ఒక పని చేసే ముందు అలాగే నీ సంకల్పం మీద [illegible]ను లగ్నం చేయి. ఆ ధ్యానబలం నీ మార్గాన్ని సుగమం [illegible]లని. నిర్విఘ్నంగా సాగాలనీ సంకల్పించి ధ్యానించు.

నీవు సంభాషించే ముందు – నోటి నుండి మాటలు [illegible]ముందు – ఆ శబ్దాలపై ఏకాగ్రంగా మనస్సును నిలుపు. ఏవి [illegible]మో వాటిని పెదాల నుండి రాలనివ్వు. నీ మహాప్రస్థానికి [illegible]గపడే మాటలే రాలనివ్వు. శబ్దప్రసరణపై బుద్ధి జాగృతం [illegible]. గుర్తుంచుకో.

ఒక్క మాటలో – నీ లక్ష్యాన్ని విస్మరించవద్దు. సత్యా[illegible] ఒక మహా కాంతివిహంగములాగా నీ కనుల ముందు [illegible]లి. నీవు చేయబోయే ప్రతి పనిలో అదే కదలాలి. నీ సర్వ [illegible]లను దాని రెక్కలే కప్పాలి.

*

[illegible] సంవేదన (aspiration) ఒక మహోత్కంఠ. వాడియైన బాణం [illegible] దూసుకొనిపోవాలి. సునిశ్చిత అవగాహనను సంకల్పించు. [illegible] వివేకంతో సత్యంలో లీనమైపో. ఔను. ఆ ఉత్కంఠతో ([illegible]piration) నీవిది చేయాలి. నీ సత్య సంకల్పం – ఉత్కంఠ – [illegible] అలా – అలా – పైకి పైపైకి ఎగిరిపోవాలి. త్రివిక్ర[illegible]లాగా పెరగాలి. క్షణక్షణ ప్రవర్ధమానం కావాలి. అలా పెరిగి [illegible] ఆ లక్ష్యాన్ని – ఏం చెప్పాలబ్బా – ఆ! అక్కడొక ఆవరణ ([illegible])[1] ఇనుపద్వారంలాగా అడ్డుగా వస్తుంది. అది నిన్ను

---

[1] [illegible] (ఆవరణ) విషయం ఈశావాస్యంలోది.
[illegible]యేన పాత్రేణ సత్యస్యాపి హితం ముఖం
[illegible] పూషన్న పావృణ సత్య ధర్మాయ దృష్టయే (15)
[illegible]న్ని ఒక కాంతిమంతమైన బంగారు మూత మూసింది. నీవు [illegible] తొలగించు. ఓయీ! పోషకుడా! ఆ సత్యధర్మ దర్శనం చేస్తావు.
[illegible] కర్షే! యమ సూర్య ప్రాజాపత్య వ్యూహరశ్మాన్ సమూహ
[illegible] తే రూపం కళ్యాణ తమం తత్తే పశ్యామి
[illegible] సా పురుషః సోఽహమస్మి (16)

లోపలకు పోనివ్వదు. అప్పుడు నీవనుకోవచ్చు. – "ఈ ఉత్కంఠ వల్ల ఏమి ఒరిగింది? దీనివల్ల ఏమి ప్రయోజనం? ఈ ద్వార భేదన మెలాగ? – కుదరదే" అని.

కానీ నీకు తెలుసా? రాతి పై పడ్డ నీటిబొట్టు సంగతి – ఒక చిన్న చప్పుడుతో చెదిరిపోతుంది కానీ అది ఆ రాతిని పై నుండి క్రిందిదాకా ఉలిలాగా దొలిచివేస్తుంది. నీ ఉత్కంఠ అలాంటి నీటిబొట్టు. క్రిందపడటానికి బదులుగా పైకి చిమ్ముతుంది. కనుక ఆ కొంచెం పైకి చిమ్మటం వల్ల అది తాడిస్తుంది. కొడుతుంది. లక్ష్యాన్ని ఛేదిస్తుంది – ఒకనాటికి కాకపోయినా మరోనాటికైనా ఆ తొలచిన రంధ్రం నుండి ఒక్కసారిగా పైకుబుకుతుంది. ఆ మూతను ఛేదిస్తుంది. కన్పించిన మహాకాంతిలో ప్రవేశిస్తుంది. అప్పుడంటావు ఓ! నాకు తెలిసిందీ అని. నీ మహాప్రస్థానం ఆ మహాజ్యోతిర్దర్శనంతో[2] శుభాంతమౌతుంది.

కనుక అన్వేషణకు కావలసింది చెదరని ధైర్యం. దృఢ సంకల్పం. భగవత్సమాగమోత్కంఠ. అది ఊర్ధ్వమార్గగామి. అంతేకాని అక్కడని ఇక్కడని వ్యర్థంగా సంచరించదు. వ్యర్థమైన వానిని కోరుకోదు.

అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

పోషకుడా! ప్రధాన ఋషీ! నియమించేవాడా! జ్ఞానసూర్యుడా! సకల జీవులకు తండ్రీ! చెదరిన నీ కిరణాలను ఏక ముఖంగా చేయి. నీ కళ్యాణ రూపాన్ని చూస్తాను. అక్కడున్న పురుషుడెవరో అతడే నేను.

[2] 2-3-1958 న అమ్మకు కలిగిన అనుభవంలో ఈ ఇనుపకవాట భేదన విషయం వస్తుంది. అతిమానస దివ్యలోకానికీ – భౌతిక ప్రపంచానికి నడుమ – రెంటినీ వేరు చేసే కవాటమే "ఈశ" లోని బంగారుమూత. దానిని భేదించాననీ – వెంటనే ఒక దివ్యకాంతి ధారావర్షం లాగా లోకంలోకి కురవటం మొదలైనదని తల్లి చెప్పింది.

చూ. ఏప్రిల్ 1958 బులెటిన్

తితీక్ష లేదా సహనం

యోగమనగా నీపై నీవు విజయం సాధించుట. సాధనా మార్గంలో నీలోని బలహీనతలు దుర్గుణాలు తగుల్తూ ఉంటాయి. వాటన్నిటిని నీవు జయించాలి. కాని మనిషిలో పాతుకుపోయిన గుణాలు అంత తేలికగా తొలగిపోవు. మొండి చెట్లల్లే మళ్లీ మళ్లీ బయటకు వచ్చి 'మేమింకా ఉన్నాము' అని తలెత్తుతయి. వాటిని పూర్తిగా వదిలించుకునేందుకు చాలా ఓర్పు పట్టుదల తప్పనిసరిగా వుండాలి. అచంచలమైన విశ్వాసము, మొండిధైర్యము అత్యంత సహనము అనివార్యములు. నీ అహంకారపు ప్రకృతినంతా దైవానికి విప్పి అప్ప చెప్పాలి. అప్పుడు దాని సంగతంతా ఆయనే చూసుకుంటాడు. క్రమేపి నీ నిమ్న ప్రకృతినంతా మెరుగు పరుస్తాడు. తన శక్తితో నీకు అండగా నిలిచి నిన్ను పరివర్తింపజేస్తాడు. బాధ్యతనంతా తనే వహిస్తాడు. ఆయన శక్తికి ఒదిగి యుండుటయే నీవు చేయవలసిన పని.

— సంపాదకుడు

అమ్మ అమృత వాక్కులు:

నేనింకా ఒక లక్షణం చేరుస్తాను. ఇంతవరకు మనం నాల్గే చెప్పుకున్నాం కదా. దానికి ఓర్పు-తితీక్షను చేర్చాలి. ఎందుకంటే మీరు కష్టాలను ధైర్యంతో ఎదుర్కోకపోతే – పట్టుదలతో ప్రయాణించకపోతే – సమర్థతతో కష్టాలను గుప్పిట బట్టకపోతే – ఎదురు దెబ్బలంటే నీలో లోపాలే కనుక వాటిని పుక్కిటబట్టి చప్పరించకపోతే నీ ప్రయాణం మధ్యలో ఆగిపోకుండా సాగిపోలేవు. ఈ ప్రయాణంలో ఒక మలుపెదురౌతుంది. ఆ మలుపు ఏమంటే నీకు అలవాటైన సాధారణ జీవితం కనుమరుగౌతుందే – అది. అక్కడ నుండి నీవు నీ లక్ష్యం వైపుకు సాగిపోకుంటే గమ్యం చేరుకోలేవు. ఆ మలుపు చాలా ముఖ్యం. ఎందుకంటే చాలా మంది ఆ మలుపులోనే జారిపోతారు కనుక.

దీని భౌతిక రూపం పట్టుదల. అదే విషయం పలుమార్లు ప్రారంభించవలసి వస్తుందని నీవు నిర్ణయించుకోకపోతే –

చాలామంది నా దగ్గరకు దుఃఖంతో వచ్చి "నేననుకొన్నాను పని పూర్తయిందని – కానీ మరలా మొదటికొచ్చింది." కానీ వారింకా శతాధికంగా ప్రయత్నించాలని – సహస్ర విధాలుగా ప్రయత్నించాలని చెబుతాను. నీవొక అడుగు వేస్తే రెండడుగులు వెనక్కు తీసుకోవలసి రావచ్చు. దారిలో విఘ్నాలనేకం కనుక. సమస్య పరిష్కృతమైనది గదా ఇక ఫర్వాలేదులే అని అనుకొంటారు. కానీ సమస్య మరలా తలెత్తుతుంది. వేరే రూపంలో కావచ్చు కానీ రావటం తప్పదు. కనుక నీవు ప్రతిజ్ఞ చేయాలి. ఎన్నిసార్లయినా ఎదురు తిరుగనివ్వు. అన్నిసార్లు తిరిగి ప్రయత్నిస్తానని. ఇలా చేయకపోతే యోగమార్గ ప్రయాణం దుర్గమం.

ప్రధానంగా కావలసిన దేమంటే సహనము పట్టుదల. దీనిని ఎలా వివరించుకోవాలి? అదొక రకమైన ఆంతర హాస్యము. అది శుభంకరమైనది. దాని వల్ల నీలో కలిగే అధైర్యము, దుఃఖము అణగారిపోతాయి. చిరునవ్వుతో కష్టాలను ఎదుర్కోగల స్థైర్యం లభిస్తుంది. ఇంగ్లీషులో దీనిని వ్యక్తీకరించే అందమైన మాట ఒకటి వున్నది. ఛీర్‌ఫుల్‌నెస్. అంటే కష్టాలు, దుఃఖాలనన్నింటిని సంతోషంతో ఆస్వాదించడం. ఈ గుణం నీలో అభివృద్ధి పొందితే, నీవు ఈ యుద్ధంలో విజయాన్ని సాధించగలవు. ఎదురయ్యే అనేక దుష్టశక్తులను జయించి వెలుగుబాటలో నడచిపోగలవు.

ఏది ఏమైనా సరే నేను ముందుకు పోతానన్న స్థైర్యం నీలో పెంపొందించుకోవాలి. దుఃఖాన్ని సహించడమనేది ఒక గొప్ప శక్తి. వ్యతిరేక శక్తులెన్నున్నా ఈ తితీక్ష లేదా సహనం నీకు ఊతకోల కావాలి. ఈ ఊతకర్ర సాయంతో ఈ ప్రయాణంలో ఎన్ని కష్టాలు ఎదురైనా నీవు ఆ పరమసత్య స్థానాన్ని చేరుకోగలవు. ఇంతకంటే మరొక మార్గం లేదు. మరొకడు నీకు సాయపడడు. అదే విజయ సాధనం.

*

శ్రీఅరవిందుల అభిభాషణం:

ఆచరణలో ఈ పద్ధతి అహంకార నిరాసమన్న మరొక రూపాన్ని ధరిస్తుంది. ఈ అహంకార నిరసన తన కంటే పైనున్న తత్త్వాన్ని

శరణు పొందటం. ఇది చూడడానికి చాలా సులభంగా కన్పి స్తుంది గాని చాలా క్లిష్టమైన సాధన. దీనికి ఆకాశమంత విశ్వాసము, సముద్రమంత ధైర్యము, వీటన్నిటి కంటే భూదేవికున్నంత ఓర్పు వుండాలి. ఎందుకంటే ఇందులో మూడు భూమికలున్నాయి. చివరిది కేవల ఆనందభూమిక. అహంకారాన్ని ఈశ్వరునితో సమావేశపరచటమనేది ఎంతో శ్రమతో కూడిన పని. మానవులలో వున్న క్షుద్ర ప్రకృతి స్వభావం ఉపశమనం పొంది ఆ స్థానంలో దివ్యకర్మ ప్రవేశించి దానిని ఉదాత్త ప్రకృతిగా పరిణామం పొందించాలి. మనిషిలోని క్షుద్ర స్వభావాలు పరమేశ్వరార్పితములై దివ్యప్రవృత్తిగా పరిణామం పొందడం. కనుక దీనికెంతో పరిశ్రమ, సాధన అవసరమవుతున్నాయి. నిజానికి మనలో తెరచాటున మనకు తెలియకుండానే ఒక దివ్యశక్తి గుప్తంగా వుంటుంది. మన జీవనయాత్రలో ధైర్యాన్ని శ్రద్ధను ఓర్పును కల్గిస్తూ వున్నది. ఇదే మాటను ఒక ప్రాచీన న్యాయం వివరిస్తుంది. పరమేశ్వరుని కారుణ్యం అంధునకు దృష్టిని ఇస్తూ, కుంటివానిని కొండలు దూకిస్తుంది. మనలో వున్న బుద్ధి, విశ్వంలో వున్న న్యాయసూత్రాన్ని గుర్తిస్తుంది. హృదయం మాత్రం మనకు చిరంతన స్నేహితుడైన విశ్వయజమానిని, జగజ్జననిని గురించి గానం చేస్తుంది. వీరిద్దరే ఎత్తుపల్లాల జీవితంలో సుఖసంతోషాలను కలిగించేవారు కనుక. కాబట్టి ఒక రకంగా ఈ మార్గం కత్తి మీద సాము. మరొక రకంగా సాధనా ప్రయోజనాల దృష్ట్యా సులభమైనది, శుభమైనది.

అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

> *మానవజాతిని ఆధ్యాత్మిక ప్రాతిపదికపై పునర్నిర్మాణము గావించుటయే భారతీయ భావన*
>
> *శ్రీఅరవిందులు*

ప్రశ్నోత్తరాలు:

ఏకాగ్రత (concentration) అంటే ఏమిటి?

మధురమైన ప్రియమాతా! నేను సంభాషణలలో చదివాను: "ఏకాగ్రత (concentration) మాత్రమే నిన్ను లక్ష్యానికి జేరుస్తుంది" ధ్యానసమయాన్ని సాధకుడు పెంచాలా?

ఏకాగ్రత అంటే ధ్యానం మాత్రమే కాదు. బాహ్య వ్యాపకము ఏదైనప్పటికి మనిషి ఏకాగ్రత మట్టుకు చెక్కుచెదరగూడదు. అసలు ఏకాగ్రత అంటే ఏమిటో నీకు తెలుసా?

నీ యావచ్ఛక్తి, యావత్సంకల్పమూ, యవదాకాంక్షా దైవత్వంవైపు నీ చేతనలో భగవంతుని పరిపూర్ణ సాక్షాత్కారం వైపు మాత్రమే మరలి ఉండుట.

*

నిర్ణీతమైన కొన్ని ఘడియల ధ్యానంకన్నా ఎల్లప్పుడూ ఏకాగ్రమైన, అంతర్ముఖీనమైన వైఖరిని కలిగి యుండుట చాలా ముఖ్యం.

*

శారీరకంగా చేతులతో పని చేస్తూకూడా పూర్తిగా ఏకాగ్రతతో వుంటూ, దైవంతో సంయోగం జెందగలమని నాకు అనుభవం కల్గింది. కాని దీనికి కాస్త సాధన అవసరం. వ్యర్థమైన సంభాషణలను విడిచి పెట్టడం చాలా ముఖ్యం. పని కాదు, నిరర్థకమైన సంభాషణే దైవాన్నుండి మనల్ని దూరం చేస్తుంది.

*

హాయిగా కుర్చీలోనే కూర్చొని, నీటి కెరటాలపై తమాషాగా మెరిసే వెన్నెల గూర్చి ఆలోచించడమే అంతకంటె మంచిది.

అసలు ఆలోచించడ మెందుకు? ఏ ఆలోచనా లేకుండా, భగవంతుని కటాక్షమునే కాంక్షిస్తూండటం ఇంకా మంచిది.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ఆరోగ్యం:

పని – అలసట

నీకిష్టంలేని పని చేసినప్పుడు నీవు తేలికగా అలసి పోతావు. అదే నీ కిష్టమైనది అయితే, అదే నీ ప్రగతికి సాధనము, దైవమే నీకు ఆధారము అనే నమ్మకమున్నట్లయితే ఇక నీకు అలసట అనేదే వుండదు. ఒకవేళ నిజంగానే అలసిపోయి విశ్రాంతి కావలసి వచ్చినప్పుడు కూడా నీవు కేవలం వినోదం కోసం ఆట పాటలతో కాలక్షేపం చేసి నీ చేతనను దిగజార్చకూడదు. చేతనలో ఒక అంతస్తు పైకి ఎక్కాలి. అక్కడే నీకు తగినంత శాంతి వెలుగు మళ్లీ పని చేసేందుకు అవసరమైన శక్తి దొరుకుతాయి.

– సంపాదకుడు

కొంతమంది పనులు చేసి అలసిపోతారు కాని దీనికి అసలు కారణం – వాళ్లకు ఆ పనుల యందు ఆసక్తి లకపోవుటయే. అయితే సాధన చేయువారికి ఇష్టాయిష్టాల ప్రసక్తి వుండరాదు. అన్ని పనులు, సాధనకు సమానమైన ఉపకరణములే. అంకిత భావముతో చేయవలసినదే. 'ఇది దైవకార్యము' అనే తత్పరతతో నీ ప్రాణం పెట్టి చెయ్యాలి. అప్పుడు నీ కిష్టంలేని పనంటూ ఏమి ఉండదు. ఎంత చిన్న పనైనా ఇంకా ఇంకా బాగా చెయ్యాలనే తపనతో చేసినప్పుడు నీ ఆసక్తి కూడా మరింత పెరుగుతుంది. ఈ తపన, ఉత్సాహము లోపించినప్పుడు నీవు ఎంత గొప్ప కార్యాన్ని నిర్వహించినప్పటికి సాధన దృష్ట్యా దాని ప్రయోజనము శూన్యమే.

*

నువ్వు ఏ పని చేసినా తేలికగా అలసిపోతున్నావంటే నీకు అభివృద్ధి పొందాలనే కాంక్ష లేదన్న మాట.

*

నీ జీవితానికి దైవమే ఆధారము. నీకు ఎటువంటి సహాయము కావలసి వచ్చినా దానిని దైవమొక్కడే అందించగలడు, అని మొట్టమొదటే నీవు నీ మనస్సులో స్థిరపరచుకోవాలి. అప్పుడిక నీవు అలసట చెందటమనే ప్రశ్నే రాదు.

*

ఒక వైద్యశిఖామణి 'కుయే' సిద్ధాంతం[3] ప్రకారం "నేను అలసి పోను. అలసిపోను. దైవము నన్ను సంరక్షిస్తూండగా నా కలసట ఎక్కడిది" అని అనుకోవాలి.

*

నీ కండరాలను కొన్నాళ్లు ఉపయోగించకపోతే చప్పబడిపోవు? మితిమీరి పనిచేయడం ఎంత హానికరమో అసలు పనిచేయక పోవడము కూడ అంత హానికరమే. అతివృష్టి అనావృష్టి రెండూ పనికీ రావు.

*

చూడు బాబూ నువ్వు తలనొప్పి, అలసట మొ॥ అన్నిటిని వది లించుకొని ఆరోగ్యంగా వుండాలి. తగిన వ్యాయామం అభ్యసిం చాలి. నిద్రాహార విషయములలో జాగ్రత్తగా వుండాలి. క్రమ శిక్షణ పాటించాలి. కాని నువ్వు ఈ నియమాలను లక్ష్యపెట్టనంత కాలం నిన్ను బాగు చేయటం చాల కష్టం.

*

చాలామంది మేధావులు విరామ సమయంలో చాలా మొరటుగా సంస్కార హీనులుగా ప్రవర్తిస్తారు. ఎందుకని? వినోదం కోసం అట్లా చేస్తారుట. కాని అది చాలా తప్పు. నిజమైన విశ్రాంతి కావాలంటే నువ్వు క్షుద్రవ్యాపారాలకు (వ్యసనాలు మొ॥) పాలు పడి నీ చేతనను దిగజార్చుకో కూడదు. నీకు నిజమైన విశ్రాంతి, వికాసము ఉన్నత చేతనలోనే లభిస్తాయి. క్రిందికి దిగితే బుద్ధి మాంద్యము, అలసటలే నీ గతి. మరొక విషయము. నువ్వు క్రిందికి దిగివచ్చి క్షుద్రచర్యలకు పాల్పడినప్పుడల్లా ఆ మాలి న్యాన్ని నీ అవచేతనలో పేర పెడుతున్నావు. అదంతా నీ కాళ్ల చుట్టూ పెనవేసికొని బంధంగా తయారవుతుంది. దీన్నంతా తరు వాత వదిలించుకోవలసి వస్తుంది. ఇదీ ఇందులోని సూక్ష్మము. దీనిని అనుభవరీత్యా తెలుసుకోవాలి. అప్పుడుగాని ఇతరులకు బోధించలేవు.

---

[3] ఆత్మవిశ్వాసము ద్వారా చికిత్సను పొందుట అనే 'కుయే' సిద్ధాంతము.

అయితే పిల్లలకి ఈ విషయాలు ఎవరు బోధిస్తున్నారు? Relaxation పేరుతో పిల్లలు ఏం చేసినా పెద్దవాళ్లు పట్టించుకోరు. పిల్లలు అలసట నుంచి తేరుకోవాలంటే వాళ్లకీ విషయాలు నేర్పాలి. *చేతనలో పై స్థాయికి అవరోహించినప్పుడే, ఆ ఉన్నత సోపానములోనే తగినంత విశ్రాంతి లభిస్తుంది. మనశ్శాంతి, వెలుగు, విశ్వశక్తులు నీ అనుభవంలోకి వస్తాయి. క్రమక్రమంగా నీ జీవిత లక్ష్యమైన సత్యమును స్పర్శించి దర్శించ గలుగుతావు. ఆ స్పర్శతో నీ అలసట తీరిపోతుంది.*

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహ శాస్త్రి

ఓ చిన్న కథ

ఇప్పుడు నేను తప్పక విజయం సాధిస్తాను

మీకు ఓ చిన్న కథ చెపుతా వినండి. చాలా కాలం క్రిందట చిల్లికాసులు ఉండేవి కావు. (ఈ రోజుల్లో ఉన్నాయనుకోండి) ఆ రోజుల్లో ప్రజల్లో ఒక మూఢ విశ్వాసం ప్రబలంగా ఉండేది. చిల్లి కాసులు అదృష్టాన్ని తెస్తాయని, తలపెట్టిన కార్యక్రమాలు విజయవంత మౌతాయని నమ్మేవారు. దానికి సంబంధించిందే ఈ కథ.

పూర్వం ఒక కార్యాలయంలో ఓ ఉద్యోగి ఉండేవాడు. జీవితంలో తనకు కలసి రాకపోవటం వల్ల ఏమీ సాధించలేక పోయి బీదవాడయి పోయినాడు. ఒక రోజున అతనికి ఒక చిల్లి కాసు కనపడింది. దాన్ని అతడు వెంటనే జేబులో వేసుకొని తనకు అదృష్టం పట్టబోతుందని, జీవితంలో కలిసొస్తుందని అతనికి ధైర్యం వచ్చింది. అనుకున్నట్లే అతన్ని అదృష్టం వరించింది. త్వరత్వరగా జీవితంలో బాగా పైకి ఎదిగాడు. ఉద్యోగంలో పై స్థాయిని అందుకున్నాడు. బాగా డబ్బు సంపాదించాడు. అందరూ అతన్ని చూచి ఆశ్చర్యపడ్డారు. అతను చాలా బాగా పనిచేస్తా

డని, ఏ సమస్యకైనా ఇట్టే పరిష్కారం కనిపెడతాడని, అందరూ చెప్పుకోవటం మొదలు పెట్టారు. అతనికి మంచిగుర్తింపు వచ్చింది.

అయితే అతను మాత్రం ప్రతి ఉదయం కోటు వేసుకున్న పుడు జేబులోని చిల్లికాసు తడుముకొని భద్రంగానే ఉందని నమ్మి ధైర్యంగా ఉండేవాడు. కాని, ఉన్నట్లుండి కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత ఒక రోజు తనూ తన భార్యా ఉదయం అల్పాహారం తీసుకొంటుండగా, తన చిల్లికాసును చూచుకోవాలని అతనికి అనిపించింది. "ఎందుకండీ, దాన్ని చూడటం అనవసరంగా" అని భార్యామణి వారించబోయింది. కాని అతను మాత్రం, "సర్లే, నన్ను ఒకసారి చూడనీ" అంటూ జేబులోని చిన్న సంచిని తీసి చూడగా అందులో చిల్లికాసు లేదు! చిల్లులేని కాసు కనపడింది!

"ఆహా! ఇది నా కాసు కాదు, ఏమయింది? నా చిల్లికాసు ఎవరు మార్చారు?" అని వాపోయాడు. దానికి అతని భార్య, తనే ఒకరోజు కోటు శుభ్రం చేద్దామని దులిపినపుడు, ఆ నాణెం కిటికీలోంచి ఎటో పోయిందనీ, ఎంత వెతికినా దొరకలేదనీ, తన కసలు జేబులో ఆ నాణెం ఉందని తెలియక పోవడం వల్ల అలా జరిగిందని చెప్పింది. ఎవరో దాన్ని తీసికొనిపోయి వుంటారని భావించి, తన భర్త బాధపడతాడని మరొక నాణెం జేబులో ఉంచానని నవ్వుతూ సర్ది చెప్పింది. అయితే అతను మాత్రం ఇన్నాళ్ళూ తన చిల్లికాసు తన దగ్గరే భద్రంగా ఉందని ధైర్యంతో, విశ్వాసంతో ఉంటూ ఉన్నాడు. అంతే.

చూడండి, నమ్మకము, విశ్వాసము ఎంతముఖ్యమో. విశ్వాసము, నిరంతర కృషి, ధైర్యము మనల్ని నడిపిస్తాయిగాని. చిల్లికాసులు కావు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.ఆర్.ఎల్. నరసింహారావు

భారతదేశము దైవేచ్ఛను పరిపాలించి, ఆధ్యాత్మిక శిఖరము నధిష్ఠించి, ప్రపంచానికి సత్యమును, ఐక్యానికి మార్గమును చూపించగలదు. — శ్రీమాత

మహిళా విభాగం:

స్రీ పై బిగించిన శృంఖలాలు.... (స్త్రీ గురించి)

(నిరోద్‌బరన్ లేఖపై శ్రీఅరవిందుని వ్యాఖ్యలు)

గ్రీస్, రోమ్ దేశాలలో మధ్య యుగాలలో స్త్రీలకు అధికంగా స్వేచ్ఛ ఇవ్వబడింది. విశిష్టరూపంలో వారికి కొన్ని ఆదేశాలు ఉండేవి. కాని వారు సమున్నతమైనదేదీ సాధించలేక పోయా రని అనుభవంగల ఒక వైద్యశాస్త్ర నిపుణుడు వ్రాశాడు. బోలోగ్నా, నేపుల్స్ వంటి ఇటాలియన్ విశ్వవిద్యాలయాలలో 17 వ శతాబ్దం నుండి వైద్యరంగంలో మహిళా ప్రొఫెసర్లు ఉన్నప్ప టికీ, శాస్త్రరంగంలో కూడా పురోగతికి వారేమీ తోడ్పడలేదు.

గ్రీస్‌లో స్త్రీలు – హిటారీలు మినహా – వంటింటి బానిసలు. మగ వారిని సంతోషింప చేయడానికి మాత్రమే వారికి విద్యాబుద్ధులు నేర్పేవారు. రోమ్‌లో స్త్రీలు ఇంటిలోనే వుంటూ, ఉన్ని దుస్తులు అల్లేది. అదే ఆమెకు గొప్ప పొగడ్త. రోమన్ సామ్రాజ్యంలో కొద్ది కాలంపాటు మాత్రమే స్త్రీకి మరికొంచెం స్వేచ్ఛ లభించింది. కాని ఆమెకు ఎన్నడూ పురుషునితో సమాన స్థానం ఇవ్వలేదు. నీవు పేర్కొన్న వైద్య నిపుణుడు అవివేకి, అజ్ఞాని.

అయితే మరి, చిత్రకళ, సంగీతం, సాహిత్యాల వంటి రంగాలలో రోసాబోన్హూర్ మినహా మరే స్త్రీ కూడా ప్రథమస్థానం పొంద లేదు. ఆమె కూడ గెడ్డం గీసుకొని మగవాడిలాగ దుస్తులు ధరించాల్సి వచ్చింది.

ఎంత గొప్పవాదన! ఒక వైపు సహస్రాబ్దుల సాంప్రదాయం, మరోవంక అరుదైన స్థితిగతులు! రాజ్యము, వాణిజ్యం, పరిపా లనా రంగాలలో పురుషులకన్న ఎక్కువ శక్తి సామర్థ్యాలతో మహిళలు పనిచేశారు. తమ పాటవాన్ని ఋజువు చేసుకొన్నారు. వారి సంగతి ఏమిటి? ఈ రంగాల నిర్వహణకు మెదడు అక్కర లేదా? చేతకాని దద్దమ్మలు ఆ పని చేయగలరా?

అయితే అది జనుల అభిప్రాయమే అంటారా?

అది బహుశా మగవారి అభిప్రాయమై యుండవచ్చు.

మరో రంగంలో వారు దేవతలు. దాని నెవరూ కాదన లేరు. చావుబ్రతుకులు, రోగాలు, దుఃఖము, ఆవేదనలు కలిగినప్పుడు వారికి వారే సాటి. మేధలో కాకుండా హృదయంలోనే వారు జీవిస్తారన్నది సుస్పష్టం. కేవలం మానవప్రేమ కోసం ఆత్మ పరిత్యాగం చేసుకొన్న అమర విషాదాంత సంఘటనలు చరిత్ర నిండా ఉన్నాయి!

అంటే అర్థం మగవారు ప్రధానంగా వారినుండి కాంక్షించింది అదే – తమకు సేవికలుగా, వంటకత్తెలుగా, నర్సులుగా, పిల్లల్ని కనే యంత్రాలుగా, పెంచి పోషించే వారిగా, తమ కామవాంఛ లను తీర్చే వారిగా పురుషులు వారిని పరిగణించారు. అదీ వారి వ్యాపకం. జీవితంలో వారి లక్ష్యం. దానికి వారి శారీరక స్వభా వాలు అలవాటు పడిపోయాయి. "వారిపై శృంఖలాలు బిగిసినప్ప టికీ ఇతరత్రా వారు సాధించింది అంతా యాదృచ్ఛికమే" అని సగర్వంగా నవ్వుతూ, ఆమె ప్రకృతి పురుషునికన్నా బలహీ నంగా ఉండటమే దానికి కారణం అని పురుషుడు అంటాడు.

స్త్రీపురుషుల మధ్య విభేధాలకి కారణం ఏదైనప్పటికి, ప్రేమ కోసం స్త్రీలు మరింత పూర్తిగా లేక తేలికగా తమ వ్యక్తి త్వాన్నే పణంగా పెడతారన్నది అబద్ధమని ఎవరూ వాదించ లేరు. వారి బలమైన నిండు హృదయం అందుకు కారణమా? వారి మెదడు బలహీనమైనదా (అది నిజమైతే?)

యుగయుగాలుగా అందుకే వారికి శిక్షణ ఇవ్వబడింది – అదీ కారణం – బానిసత్వం, వ్యక్తిత్వత్యాగం, మగవారి దయాదాక్షి ణ్యాలపై ఆధారపడడం వారి ఖర్మ. అదే వారికి ఆ శిక్షణ ఇచ్చింది. కాని అది వారికి మరొక రకమైన అహంకారం వదిలిపెట్టింది. – అదే వారి ఆధ్యాత్మిక అవరోధం. అభిమానం వెనుక, నిరాహార దీక్షల వెనుక గల అహంకారం అది.

మెదడుతో కాకుండా హృదయంలోనే వారు జీవించడం చేత, వారి బాట సులభమైనదని చెప్పవచ్చునా?

ఈ విస్పష్ట వాదనలన్నీ మానసిక విశ్లేషణలు. మానసిక విశేష ణలు ఎంత విస్పష్టమైనా అవి నిజం కావు. సైన్సు, తత్వశాస్త్రం ప్రస్తుతం ఈ అభిప్రాయాన్నే వెల్లడించాయి. కాని మానవ జీవితం ఇటువంటి విశ్లేషణలకు లొంగే విషయం కాదు.

యోగప్రక్రియలో స్త్రీలకు ఒక ప్రయోజనం వున్నట్లు తోస్తుంది. వారిలో కామవాంఛ పురుషులలో వున్నంత బలీయంగా లేదు.

ఈ విషయంలో ఒక విశ్వజనీన సూత్రం లేదు. స్త్రీలలో పురుష లంతగా కామవాంఛలు ఉండవచ్చును. అంతకన్నా ఎక్కువే ఉండ వచ్చును. కాని పురుష సంయోగం ఇష్టపడని స్త్రీలు చాలామంది ఉంటారు. పురుషులలో కామవాంఛ లేనివారు అరుదు. లక్షలాది పురుషులలో ఒక శుకమహర్షి[4] కాని చాలామంది డయానాలు, పల్లాస్ ఎథీనీలు (Dianas, Pallas Athenes) ఉన్నారు. కన్య అనేది నిజానికి స్త్రీవాద ఆశయం. చిరంతన బ్రహ్మచర్యం అంటే పురు షులకు తిరస్కార భావం. పురుషులు కనుక స్త్రీలలో కామప్రవృ త్తిని బలవంతంగా ప్రేరేపించకపోతే చాలామంది స్త్రీలలో ఆ వాంఛ మేలుకోవడం జరగదు. కాని పురుషులలో అది చాలా అరుదు. ఈ దృక్పథానికి మరో పార్శ్వం ఉంది. మొత్తానికి మగ వారికన్నా స్త్రీలలో శారీరకంగా కామప్రవృత్తి తక్కువే. కాని ప్రాణికమైన వాంఛ సంగతి ఏమిటి? పురుషుని పొందాలని, పురు షునిచే పొందబడాలన్న ఆకాంక్ష మొ॥ లక్షణాలు.

కామినీ కాంచనాలను విడిచి పెట్టాలని రామకృష్ణ పరమ హంస ఎల్లప్పుడూ తన శిష్యులను కోరుతుండేవారు. ఎందు చేత? బుద్ధుడు కూడా అంత నిగ్రహాన్ని చూపాడు.

---

[4] మహాభారతంలో వ్యాసుని కుమారుడు శుకమహర్షి అస్ఖలిత బ్రహ్మ చారిగా, పరమ పవిత్ర అంతరంగుడైన యోగిగా ప్రఖ్యాతి చెందాడు. అప్సరసలు నగ్నంగా స్నానం చేస్తున్నప్పుడు శుకుడు అటుగా వెళ్ళాడు. కాని దేవతలు అతనికి కనిపించకుండా ఏ వస్త్రాలతోను తమను ఆచ్ఛా దించుకో లేదు. వ్యాసుడు అటు వెళ్తున్నప్పుడు వారు హఠాత్తుగా వస్త్రాలతో కప్పుకొన్నారు. వ్యాసునికి స్త్రీల మధ్య వెళ్తున్నానన్న స్పృహ కలిగింది.

ఇది పాతకాలం నాటి సన్యాస ధోరణి. పురుషగతమైన కామోద్రేకమే దీనికి కారణం. పురుషులు స్త్రీలను నరక ద్వారాలుగా చూస్తారు. నిజానికి ఆ ద్వారాలు తమలోనే బార్లగా తెరుచుకొని ఉంటాయి. అయినా వాళ్ళు స్త్రీలనే నిందిస్తారు.

స్వర్గం నుండి పురుషుడు చ్యుతి పొందడానికి స్త్రీ కారణం కాదా?

అది కామంవల్ల కాదు.వినూత్న అనుభవం, జ్ఞానం పొందాలన్న స్త్రీ ఆకాంక్షే దానికి కారణం.

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

తల్లితండ్రులకు:

పిల్లల్ని పెంచటం ఎలా?

పిల్లలకు మంచి విద్యాబుద్ధులు నేర్పటం ఎలా? చాలామంది తల్లిదండ్రులు, కారణాలు ఏమైనా గానీయండి – ఈ ముఖ్యమైన విషయాన్ని గురించి ఆలోచించరనే చెప్పాలి. వాళ్లని ప్రపంచంలోకి తీసుకురావటం, వారి తిండీ బట్టా ఆరోగ్యం లాంటి భౌతిక అవసరాలు తీర్చటంతో పిల్లల యెడ తమ బాధ్యత తీరిపోయిందనే అనుకొంటారు. ఆ తరువాత పిల్లల్ని బడికి పంపి విద్యార్జన బాధ్యత ఉపాధ్యాయులకు అప్పగించేస్తారు.

కొంతమంది తల్లిదండ్రులు మాత్రం అలా కాదు. వారికి పిల్లలు నిజమైన విద్యావంతులు కావటం ముఖ్యం. అలా పిల్లలు విద్యావంతులు కావటానికి వారు ఎంతైనా కృషి చేస్తారు. ఆ విధంగా కృషి చేసే వారిలో కూడా కొద్దిమంది తల్లిదండ్రులకు ఒక విషయం అవగతమౌతుంది. అదేమిటంటే? మనం పిల్లలకు విద్యగరపటం అంటే ముందుగా మనం విద్యావంతులం కావల్సి వుంటుందన్నదే. అలా తల్లిదండ్రులు ముందుగా వారు చైతన్యవంతులై ఆత్మాధికారాన్ని సాధించినట్లయితే తమ బిడ్డలను అపమార్గంలో నడిపించే అవకాశమే ఉండదు. అన్నిటికన్నా విద్యా

బోధనను పటిష్ఠం చేసే మార్గం ఏదంటే సోదాహరణ విధానమే. ఎవ్వరైనా బోధించేది తామే పాటించకపోతే పిల్లలకు ఎన్ని చక్కటి మాటలు చెప్పినా, ఎంత తెలివైన సలహాల నిచ్చినా వాటి ప్రభావం మృగ్యమే అవుతుంది. నిజాయితీ, నీతిమంతనం, నిష్కాపట్యం, ధైర్యం, నిష్పక్షపాతము, నిస్వార్థత, ఓర్పు, సహనము, పట్టుదల, శాంతము, మౌనము, నిగ్రహాము యివన్నీ కూడా కేవలం అందమైన ఉపన్యాసాలవల్ల కాక ఆచరించి చూపటం వల్లనే అధికాధికంగా బోధించటం అన్నది సాధ్యమౌతుంది.

తల్లిదండ్రులుగా మీరు ఒక ఉన్నత ఆదర్శంవల్ల ప్రచోదితులై నడుచుకున్నట్టయితే మీ బిడ్డ కూడా అదే ఆదర్శాన్ని కొంచెం కొంచెంగా తనలో యిముడ్చుకుని, ఆ పై అలవోకగా తత్సంబంధమైన సుగుణాలని తన నడవడిలోనూ, స్వభావం లోనూ ప్రకటింప చేస్తుంది. సహజంగా పిల్లలు తల్లిదండ్రుల ఎడ గౌరవాభిమానాలతో పాటు ఒక ఆరాధనా భావాన్ని కలిగి వుంటారు. వారికి తల్లిదండ్రులు మరీ పనికిమాలిన వారైతే తప్ప, దైవసమానులుగా తోపించి వారిని సాధ్యమైనంత మేర అనుకరించటానికే ప్రయత్నిస్తారు.

ఏదో కొద్దిమందిని మినహాయిస్తే, తమ యొక్క లోటు పాట్లు, ఉద్రేకాలు, బలహీనతలు, నిగ్రహరాహిత్యం అనేవి తమ పిల్లలపై ఎంతటి దుష్ప్రభావాన్ని కలిగిస్తాయో తల్లిదండ్రులు ఊహించలేరు. మీ బిడ్డ చేత మీరు గౌరవింప బడాలంటే ముందుగా మిమ్మల్ని మీరు గౌరవించుకోవాలి. తరువాత ప్రతి క్షణం గౌరవప్రదంగా మీరు జీవించాలి. పిల్లల యెడ ఎన్నడూ కఠినంగాను ఆధిక్యభావంతోనూ, కోపోద్రిక్తతతోనూ ప్రవర్తించకండి. మీ బిడ్డ మిమ్మల్ని ఏదైనా సందేహనివృత్తి కోసం ప్రశ్నించినప్పుడు దానికి జవాబును పిల్లలు అర్థం చేసుకోలేరన్న కుంటి సాకుతో దాటివేయకండి. మీరు సరియైన పద్ధతిలో శ్రమ తీసుకుని చెబితే తప్పకుండా బోధపరచగలరు. ఎల్లవేళలా సత్యం పనికి రాదు అనే నానుడి వుంది. కానీ నేను చెబుతాను. 'ఎల్ల వేళలా

నిజం పలకడమే మంచిది' అని. అయితే ఏవిధంగా చెబితే వినే వారి మనస్సుకు హత్తుకుంటుందో ఆ కిటుకు మీరు గ్రహించాలి.

మొదటి దశలో అంటే పిల్లవానికి పన్నెండు పధ్నాలు గేళ్ళ వయసు వరకూ అతని మనస్సు అపరిపక్వంగా వుండి గహనమైన సైద్ధాంతికమైన విషయాల్ని ఆకళింపు చేసుకొనే సామర్థ్యం కలిగి వుండదు. అయినా అటువంటి విషయాల్ని కూడా అర్థం చేసుకునే విధంగా బొమ్మలు, చిత్తరువులతోనూ. ప్రతీకలు, కథలూ, దృష్టాంతాలు మొదలైన మనోశిక్షణా విధానా లతో బోధపరచవచ్చు. కొంత వయసు వచ్చినా కూడా పిల్లల వలె అమాయకంగా ఉండేవారికి మాత్రం కథలతోనూ, కల్పనల తోను ఆసక్తి కలిగించే కబుర్లతోనూ బోధపరచవలసి ఉంటుంది. వారి విషయంలో సాధారణ బోధనా పద్ధతుల కంటె పై విధా నమే మెరుగైనది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అల్లు వెంకట అప్పారావు

వందేమాతరం:

భారతదేశాన్ని సముద్ధరించే సమున్నత "ప్రయోజనం"

భారతదేశం మీదికి రానున్న అల్లకల్లోలాల అలజడి నుండి మనని రక్షించేది ఒక్కటే – ఈ దేశం సాధించవలసిన పరమ ప్రయోజనంలో విశ్వాసం – భారతదేశాన్ని నిర్వీర్య స్థితి నుండి ఉద్ధరించగల ఒక "మహత్తర ప్రయోజనం" లో సుస్థిరమైన, అచంచలమైన విశ్వాసం. భారతదేశ ప్రాచీన జీవన, వైభవాల పునర్వికాసం, పునర్నిర్మాణం కోసం పోరాడటానికి సుస్థిరమైన, అచంచలమైన వజ్ర సంకల్పం, – అవే మనం ధరించే రక్షా కవచం. స్వరాజ్యమే జీవన కవచం, స్వరాజ్యమే చోదకశక్తి, స్వరాజ్యమే చీకటిలో మనల్ని నడిపే ధృవతార, మార్గజ్యోతి. ఈ

దేశానికి సామాజిక విప్లవం అవసరమా? తప్పకుండా అవసరమే. ఎందుకంటే పురాతన, సనాతన, అచంచల, అవ్యయ భారతీయ వైభవాన్ని చాటేందుకు పాత రూపాలు సరిపోవు. ఏమాత్రం అభి వ్యక్తం చేయలేని భావ స్వరూపాలకు కట్టుబడిన జాతి స్వరాజ్య ఆదర్శాన్ని సాధించలేదు. భారతదేశపు మహోద్భుత సౌందర్యం తిరిగి నూతనాలంకారాలతో శోభించి, తిరిగి ప్రదీప్తం కావాలంటే, ఆమె తన పాతకాలపు జీర్ణవస్త్రాలకు ఉద్వాసన చెప్పాలి.

ఆమె కొత్తగా అభివ్యక్తం కావడానికి తన భౌతిక రూపాన్ని మార్చుకుని తీరాలి. ఏ మార్పు అయినా వస్తే ఆమె సెకండ్ హేండ్ యూరోప్‌గా మారిపోతుందని భయపడ నవసరం లేదు. ఆమె వ్యక్తిత్వం ఎంత మహనీయమైనది అంటే అటువంటి పతనం సంభవించే అవకాశం ఏమాత్రం లేదు. ఆమె ఆత్మ ప్రశాంతం, స్వీయ పరిపూర్ణం — ఆమె అటువంటి మూర్ఖత్వానికి పాల్పడదు. ఆమె ప్రాచీన పారిశ్రామిక జీవన సౌధం అందమైనదే, కాని సంకుచితమైనది. అది పారిశ్రామిక, వాణిజ్య రంగాల విశృంఖలత్వాన్ని అనుమతించదు. ఆర్థిక విప్లవం మళ్ళీ అనివార్య మైతే స్వేచ్ఛాయుతమైన, పరిపూర్ణమైన జాతీయ జీవన పారిశ్రా మిక పాటవానికి మరింత మహనీయమైన పరిధి, విస్తృతమైన శాఖలు అవసరమవుతాయి. ఆర్థిక విప్లవం ప్రస్తుతం యూరప్‌లో మానవాళి ఉదాత్తభావాన్ని కించపరిచింది. కాని అటువంటి విప్లవం మనల్ని కూడా రుగ్మతలతో నింపి, అస్తవ్యస్తమయ్యే సామాజిక స్థితికి దారితీస్తుందని మనం భయపడవలసిన అగత్యం లేదు.

భారతావని తన ప్రాణము, తన అమృతత్వ రహస్య మైన దివ్యప్రబోధాన్ని ఇంతవరకు ఏనాడు మరిచి పోలేదు. వ్యవస్థీకృతమైన స్వార్థపరత్వం, క్రౌర్యం, లోభత్వాలకు ప్రతి రూపంగా ఆమె మారే ప్రసక్తే లేదు. ఈ స్వార్థపరత్వం, క్రౌర్యం, లోభత్వాలకే యూరప్‌లో 'పరిశ్రమ' అనే గొప్ప పేరు పెట్టు కున్నాయి పాశ్చాత్య దేశాలు.

భారతదేశం అందుకు అనువైన పరిస్థితులను తానే సృష్టిం చుకుంటుంది. ఈనాటి సోషలిజం వృధా పోరాటం సాగించి ఆవి ష్కరించలేని నూతన వ్యవస్థ రహస్యాన్ని తను కనుగొని భారతా వని ప్రపంచాన్ని, ఆత్మను (ఆధ్యాత్మికతను) ఏ విధంగా సమ న్వయం చేయాలో మరొకసారి ప్రపంచ ప్రజలకు బోధించనున్నది.

మనం ఈ సత్యాన్ని గ్రహిస్తే, మన కోసమే కాకుండా, ప్రపంచం కోసం అవసరమయిన ఒక మహనీయ, అతిప్రధానమైన పరివర్తన (transformation)ను ఇప్పుడు జరుగుతున్న సంఘటన లలో మనం చూడ గలిగితే, మనం నిరసిస్తున్న ఈ కాల తరం గాలలోకి ఎటువంటి భయం, అపోహలు లేకుండా మనం దూకాలి. *భారతదేశం ప్రపంచజాతులన్నింటికీ గురువు. ప్రగాఢమైన మనో రుగ్మతలకు, వైకల్యాలకు గురియైన మానవాత్మకు ధన్వంతరి వంటిది ఆమె.*

ప్రపంచ మానవ జీవితాన్ని వినూతన పథాలలో తీర్చి దిద్దడానికి, మానవాత్మకు శాంతిని పునరుద్ధరించడానికి భారత దేశం మరోసారి చొరవ తీసుకోవలసిన తరుణం ఆసన్నమైనది. అదే ఆమె భవితవ్యం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

కుమారోదయం

(A Strong Son of Lightning)

మహాశక్తిధరుడు – విద్యుత్కుమారుడు
దివ్యాద్భుత జవోపేత – జ్వలదగ్ని చరణాలతో
పృధ్వీ చైతన్యంలో – అవతరించాడు

ఒక గర్భకోశంలో జ్యోతిస్సంభవమై
ఉరుము శక్తి మానవాకృతిలో నిండిపోయినది

స్వర్గప్రశాంత వేగం – మధు మహత్తూ
అకలుషిత భావోత్కంఠ
శక్తి రెక్కలు కట్టుకొని మట్టిపై వ్రాలింది.
దేవతా సమూహమంతా – ఒకే మృణ్మయ శరీరాన్ని
ఆలయంగా చేసుకొని – ఒకే నామం ధరించింది
ఉత్తాల చలన తరంగం – మసకబారిన
విశ్వగోళాన్ని కుదిలించింది
స్వప్నించే ప్రతి సంతోష ముద్రలో
ప్రాణశక్తి అరుణ పల్లవమై చలించింది
జీవశక్తితో జగత్తు నందనవనమై
కాలచక్రాలను కరగతం చేసుకొన్నది సముద్రం
మానవాత్మ తిరిగి – మహిత వేగులైన
దేవతలు వాడుకొనే
జలత్ కాంతి రథమైనది.
అత్యున్నత శిఖర లక్ష్యాలపై – జడివాన రెక్కల దారుల్లో
అతడు శక్త్యస్త్రాన్ని సంధిస్తే
పురాతన శిలాఫలకాలు – పెనుసవ్వడిలో రాలి
ప్రకృతి ప్రాచీన మృతి భిత్తిక
పెళ్లలై నేలకూలింది.
యౌవన తారుణ్యంలో – ఆలోచనల్లో – అగ్నుల్లో
దైవం క్రొత్త పెండ్లికొడుకై కొలువు దీరాడు.
మృణ్మయాధరాలపై – హిరణ్మయనాదం
మురళిపై సరిగమలై విరిసింది
నిర్మలోషః కాంతిపుంజం ముగ్గుల్లో
హృదయం తాండవిస్తున్నది.
వాయువొక జలతారు వస్త్రం
శ్వాసమొక సంతోషవీచిక
జీవితం సుందర బృందావన హేల.

అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు